Abieluleht

Tänast lehte 8 külge.

TOIMETUS JA TALITUS:
Tallinn, Suur Karja tn. 2—6.
Telefon Postkast 372.
Toim. kõnet.: kl. 3—5. Kontor avat.: 8—6.
Tarvitamata jäänud käsikirjad, kui neil tagasisaatmiseks puuduvad margid ja seismajäänud kirjad hoitakse alal kuu aega. Kuulutusi ja tellimisi võtavad vastu: lehe talitus, abitalitused ja agendid. Lehte võib telida ka kõigist Vabariigi postiasutustest ja I-agentuuridest.

Üksiknumber 10 senti.

Kuulutuste hinnad:
Esiküljel teksti ees 10 senti, teksti sees 12 s. ja kuulutuste küljel 5 senti millimeeter. Kuulutusi võetakse vastu lehe ilmuvasse numbrisse kuni neljapäeva õhtul kella 6-ni.

Tellimiste hinnad:
1 kuu 45 s., 2 kuud 85 s., 3 kuud 125 snt. 6 kuud 225 s., 12 kuud 400 s., — postiga saates. Välismaile 2-kordsed hinnad. Aadressi muutmine 25 senti.

№ 31. **Pühapäeval, 13. septembril 1931.** **I aastakäik.**

Õnn on nii lähedal! . .

Helge õhtu.

Päev kaldub õhtusse ja laotab tiivaks
veel viimse värvisära üle maa:
on nagu kuldse linikuga riivaks
vaid hetkeks horisonti ta.

Seal särama lööb värve pehme helgus
ja algab pilvede õrnlilla varjumäng.
Need sinikangad, kuhu päike pelgus —
neist möödund päevale saab uhke säng.

Lääs hõõgub värvidest ja pikka pehmub
ning kahvatub see sära kirgas, hell.
Mets sügisene varjudesse ehmub
ja nukrus vallutab ta õhtul sel.

Siis kerkib idas kuu. Ta järve kohal tukub;
on nagu oma sära võluks tend,
mis lakkamatult okste vahelt vette kukub,
et üksisilmi järves vaatleb end.

Sel õhtul jälle lähemaks saab kaugus
ja lühemaks saab igavik: üks hetk
on nagu sajandid. Ja valdab raugus
ja valdab soov, et oleks möödas retk.

RALF KAAVER.

Sandor Jaray skulptor — supleja.

Ilusad naised kaovaa...

Aeg ja olud selles süüdi.

Ajal, mil igasugused iludusvõistlused väga sagedased ja kõikjal pikki artikleid pühendatakse naise ilule, tundub imelikuna jutt sellest, et ilusad naised on kadumas.

Aga siiski... Liikudes päevapiltide või kunstinäitusel, paistab alati silma, et seal viimasel ajal tõesti ilusaid nägusid näeb harva. Sama võib tähele panna ka tänaval ja teistes kohtades. Tahes või tahtmata peab veenduma selles, et tänapäeva naine on oma joonelt kuidagi karm ja endiseid õrnu, ümmarikke jooni, mida kord ülistati iluduse ideaalina, näeb praegu veel vast ainult kusagil maal, aga ei sealgi sageli.

Millest see oleneb? Muutunud olud ja kibe võitlus olemasolu eest, on paisanud naise nüüd aladele, mis temale varem olid täiesti võõrad. Sport, teadus ja teised alad, mis nõuavad närvidepingutust, pole võõrad enam ka naistele, olles ühtlasi nende juures uue joone tekitajaks. Kunstnik, kes otsib tõsist ilu, leiab seda aga ainult sealt, kus on rahu.

Endiste meistrite teostest hõngub see meile vastu joonte täiusliku kooskõlaga. Tänapäeva seisukohalt vaadatuna ei ole tugev keha ja laiad jooned enam ilusad. Vaadeldes aga endiste meistrite töid, näeme nende laiades joontes lõpmatu õrnust, armsust ja sõbralikkust, mis nüüd paraku puudub.

„Mis tuleb aga selleks teha, et ei kaoks ilusad naised?“ küsitakse ehk.

Ainult pikema igapäevase pealelõunase puhkuse peaks võtma naised, kuna rahu hoiab ilu paremini alal kui ükski teinene abinõu. Ja kui naised seda saavad, võivad nemad olla kindlad, et püsivad ikka noorusvärsketena ning ilusatena.

Surmalind tuvi suurune.

Üks Hollandi asumaa sõjaväe ohvitser, kes hiljuti Uuest-Guineast tagasi tulnud, jutustab hirmsast juhusest, mis Tagota läheduses olnud. Pärismaalased püüdnud Fly jõest kalu. Äkki tunginud neile kallale nõnda nimetatud „surmalindude“ parv. Kolmel kaluril õnnestunud pääseda, kuid viit meest haavanud nälginud linnud nokkadega sedavõrd, et need jäänud pimedaks ja surnud hirmsates piinades mõne tunni pärast.

Selle järele võtnud asumaade sõjaväe grupp inimtapjate lindude peale jahikäigu ning lasknud mitu lindu maha. Uus Guinea on maakeral ainukene koht, kus need kihvtised linnud asuvad.

„Surmalind“ ei olevat kuigi suur — umbes meie maa tuvi suurune ja lendavat õige halvasti. Sellega ongi kergendatud nende püük. Kätte saades ühe sarnase linnu, pärismaalased tapavad ta kohe ära. „Surmalind“ elab teistest loomariigi esindajaist täiesti lahus. Ta peidab end harilikult kaljulõhestikkudes ja tungib nälja sunnil inimestele kallale.

„Surmalinnu“ noka haavamiste tagajärjed on hirmsad: haavatud inimesed tunnevad kohe hirmsat, pistvat valu terves kehas ja kaotavad nägemise. Umbes paari tunni möödumisel surevad nad kirjeldamata piinades. Seni ei ole õnnestunud päästa ainukestki inimest, keda need kihvtised linnud oma nokkadega haavanud, isegi mitte neil juhustel, kui kõige kiiremalt arstlist abi anti või kihvtitatud kehaosa amputeeriti.

Millised on septembris sündinud mehed ja naised.

Kõik septembrikuus sündinud meesterahvad on jahedavõitu, kel jääkoorike südame ümber. Et seda kulutada, on naisterahvastel palju tööd ja vaeva. Tihtilugu ei õnnestugi see neil. Aga kui sarnased mehed kord armastama hakkavad — siis hoidku aga naised alt. Nad on kaunis head ja truud abielumehed, kui omale paraja eluseltsilise leidnud.

Ainult mõned üksikud neist kalduvad õigelt teelt kõrvale: enamik aga ei armasta neist kõrvalhüppeid teha. Nad oskavad kokkuhoidlikult elada ja sellepärast tulevad kaunis hästi omaga välja. Rikkaid leidub aga nende hulgas õige harva.

Sel kuul sündinud naised ei ole mitte targad, aga nad on sellevastu heasüdamlised ja teiste hädade ning õnnetuste vastu kaastundlikud ja osavõtlikud. Nad meeldivad väga meestele ja peaaegu kõik leiavad omale abielu pesakese. Õnnetused abiellumisel neid ei kohuta põrmugi, ja sellepärast nad julgevad isegi mitu korda abielluda, kuid ainult neil juhtumeil, kui neil mehed surnud.

Abielulahutused aga ei meeldi neile põrmugi, sellepärast ei tee nad ka nende asjadega peaaegu sugugi tegemist ega lase endid heal meelel lahutada, vaid katsuvad kõigi abinõudega omi mehi abielu tüliküsimustes lepitada.

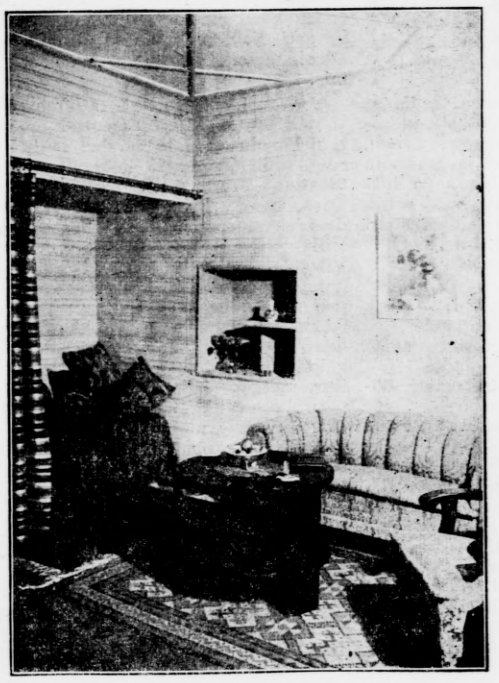

Üksikdaami tuba — elu- ja magamisnurk.
Väljavõte raamatust „Moodne korter.“

Mu soov.

Rainer Maria Rilke järele.

Ma soovin, et nad hälli poleks,
vaid kirstu oleks pannud mu;
siis oleks parem mul, siis oleks
ma ammu niiskes hauas ju.

Siis iial väikest keha poleks
ja südant läbind metsik ind, —
kui vaikne imevaikne oleks
siis rahulikult puhkav rind.

Vaid lapsehingekene oleks
nii vaikselt taeva tõusnud ju . . .
Ah, et nad hälli pannud poleks,
vaid kirstu väikesesse mu.

RALF KAAVER.

See pole veel midagi.

Proua Kask vahetas alati oma teenijaid, nii et need ei püsinud tema juures palju üle kahe kolme nädala. Kuid üks teenija oli juba tema juures kolmandat kuud Proua oli sellest isegi üllatatud ning koputas teenijale õlale, öeldes: „Teate, Marie, teie olete üks mõistlik tüdruk, kes pole alati jooksus ühe juurest teise juurde.“

Teenija: „Oh, mis proua, peab olema kannatust! Teate, proua, ma ütlesin endale: kui härra Kask on oma armuiise prouaga juba 15 aastat välja kannatanud, siis võin mina seda ka ometi ikka paar kuudki proovida...“

Kõigile kaunimaid kinke.

Veenduge, et

Oskar Viikmann'i kulla- ja kellasepa äris

on kasulikum ostukoht.

Oma kulla-, kella- ja hõbesepa töökojad.

Raekoja platsil - Raekojas. Telefon 429-08.

Ehtt Böhmi kristall.

Moodsate tantsude kursused.

A. Toolgas,

dipl. tantsuõpetaja,
Euroopa meistrivõistluste võitjaid 1931.
Uue segagrupi algus reedel kl. 9.
Lihtne õppeviis. Moodne Inglis stiil,
Õpetus kahes saalis. Organiseerige gruppe...
Viru tän. Nr. 4. Tel. (2)31-52.

Daam kallinahkses mantlis.

Eesti mees, räägitakse, ei pööravat kunagi erilist tähelepanu ega rõhku oma riietusele, vaid katsuvat kuidagi lihtsalt ja odavalt läbi ajada, küsimata, mida teised õieti tema riietusest arvavad. Meie naised aga, juteldes selle üle välismaalastega, kriipsutavad nemad sageli alla, et Eesti naine riietub liigagi hästi, aga ka kallilt, ületades mitme teise maa kaunitarid, kuigi needki pole just „odavad."

Ja tõesti, vaadeldes meie naisi, näeme, et neist peaaegu igaüks, kes teistele kuidagi silma paista tahab — ja milline naine seda ei taha — püüab riietuda nii hästi, ühtlasi ka kallilt, nagu see vähegi võimalik. Nad otse kaovad igasugustesse ehetesse, kallitesse riidesortidesse ja nahkadesse, eriti just viimastesse.

Igasugustest karusnahkadest on naised alati lugupidanud, kandes neid nii suvel kui ka talvel, aga ei mitte ainult selleks, et kaitsta ennast külma vastu. Suurem, kui kunagi varem, näib see nõrkus karusnahkade vastu viimastel aastatel, nagu kitsaste aegade kiuste. Igal kolmandal vastutuleval naisel on talvel seljas ikkagi mingisugune karusnahkne mantel, mis põhjust pahandamiseks andis mitmele äsja lõppenud „Eesti nädalal" esinenud kõnelejale, kes tõendasid, et viimase seitsme aasta jooksul on Eestisse sisseveetud nahku ja karusnahku 95 miljoni krooni eest.

Võib-olla leiab mõnigi, et selles pole midagi erilist, kui meie naised ohtralt tarvitavad karusnahku, kuna Eestiski leidub loomi, kelle nahad saadetakse välismaale. Orav, rebane, nugis ja tõhk pole kadunud veel metsadest. Nende nahku veetakse igal aastal Saksamaale, kus need tarvitamiskõlbulikkudeks ümber-töötatakse ja osalt tublisti kallimatena siia tagasi tuuakse.

Kuivõrd kallid need mantlid aga siin on, tõendavad mõningad alamal toodud hinnad. Odavamaks neist osutub mitmevärvilisest kitsenahast mantel, mille hinnaks 20—25.000, edasi kodujänesenahast ümbertöötatud kotikmantel 35—40.000, siis mutinahast või grotmantel hinnaga 35—50.000. Ehtne kotik, — selle hind kõigub 150.000 sendi ümber ja karakul-lambanahkne mantel 150—200.000 senti. Kõiki neid mantleid, samuti ka oravanahkseid, mille hind 300.000 senti, võib tallinnlaste seljas näha võrdlemisi sageli, aga seda muidugi mitte vaesemal ega keskmisel klassil.

Tallinna daamidest kannab talvel kõige kallimat mantlit ühe kord väga kõrgel kohal seisnud riigimehe tütar, noor abielus pettunud proua, kelle naaritsanahkse mantli hinnaks on vähemalt 400.000 senti.

Sugugi odavamad pole ka boad, mida siin-seal ballidel võib näha ühe või teise nimeka mehe eluseltsilise õlal. Boasid, mille hind 100.000 senti, võib näha võrdlemisi sageli, kuigi see kõik tundub rumala ja otse lubamatu pillamisena, ajal, mil räägitakse, et igaüks tarvitagu ja kandku ainult Eesti tooteid.

Aga..!

Vaadeldes oma naisi, jääb tahes või tahtmata mulje, nagu oleksime väga rikas rahvas, sest ei kanta üksinda kallihinnalisi nahku, vaid ka kõik nood ülejäänud artiklid, mis katavad uhkeldavat keha, pole odavad. Välismaalased, nagu öeldud, imestavad alati selle üle, seletades avameelselt, et nemad ei saa omale kuidagi lubada sellist luksust, kui kurdetakse kehva ja kitsa aja üle. Asi näib neile seda kummalisemana, et nimetame endid vaeseks rahvaks. Oleks tõesti aeg taltsutada ülearust uhkeldamist, tühise hiilguse tagaajamist ja iha oma välimusega, riietusega üle trumbata kõiki teisi.

Kuid naised, — nad on juba sellised, et neile hiilgav välimus osutub selleks kõige tähtsamaks.

Herodes.

„Et sind armastasin..."

Andsin Sinule oma elu. Andsin nooruse, nooruse naeratused ja esimesed palavad lõõmavad kired.

Ent juubeldas mu süda, naeris, hõiskas ja nuttis, rõõmupisaraid, kui nägi su silmis süttivat helki, ning huulil naeratust.

Et Sind armastasin, ei suutnud lakata täitmast su soove...

Ohverdasin nad kõik Sinu soovide altarile, kõik pühama ja kallima. Ning sa võtsid. Võtsid aga rohkem, kui suutsin sulle anda... ja läksid. Jättes mind haigena ja väsinuna, musttuhat valukarjet hinges. Kannatuste, pisarate ja üksinduste teile.

Ei võinud vaadata. Kuis piinles mu hing, lämbudes, nälgides. Sirutasin vaid vastu Sulle värisevad käed... mangusin, palusin.

Tule tagasi, — tule! . . . Sinuta hukkun! . .

Sa aga naeratasid sõnades: „Mul on uus päike ja uus taevas!" Ning kadusid...

Tormasin siis kisendades pimedasse öhhe, otsima surma. Hing värises valust, ja südame verest nõretas mu tee.

Ent kui tahtsin haarata Surma luiseist raudseist kätest, karjatas mu hing, viimaseid sõnu, valguse ja päikese poole.

Samas aga rebis, Surm oma kondise käe. Jooksis edasi, mulle hüüdes: Tulen tagasi — oota!...

Vaatasin, kuidas ta hõljus siis juubeldades edasi lagendikel. Mis oli täis lilli, puhkevaid ning pea närtsivaid. Haaras hirvitades iga ettejuhtuva õie. Ent ainult kondiste sõrmi ragin, helises järele äsja puhkenud õie kadudes.

Kaua ei jõudnud ma vaadata, aga kuis nuttis mu hing vaikuse ja üksinduse laanes, surma oodates.

Hakkasin vaid ronima üles päikese naeratuste ja unustuste mägedele. Ja et sina oled unustuste ning rõõmu mägede poeg, siis leidsin su' sealt, ilusamalt mäe kõrgustikult istumast. Säravana, rõõmsana ja tugevana.

Tulid mu juurde. Võtsid naeratades mu väsinud käe, ning sõnusid: „Tule!"..

Et Sind armastasin... Ei suutnud eales lakata täitmast su soove. Läksin Sinuga.

Tulles tagasi, hoigas ja nuttis üksindusest mu ümber pime öö.

Ent nüüd lamades oma südameveres, kuulatan kui lähenevad Surma rasked sammud. Ning luisete sõrmi raginat, kuuldes, karjatan su nime... Oo, Alf!...

Agni.

„Estoonia" avas hooaja.

Peale suvist vaheaega avas „Estoonia" teater möödunud laupäeval jälle uksed, valides hooaja esiklavastuseks itaalase Umberto Giordano ooperi „André Chénier", ühe neist välislavadel sagelimängitavatest ooperitest, mis meie publikule senini täiesti tundmatu.

Ooper, mille sündmustik hargneb suure Prantsuse revolutsiooni ajal, kujutades luuletaja André Chénier'i ja krahvi-preili Madelein'i traagiliselt lõppenud armulugu, peaks pakkuma küllatselt publikule huvi, kuna siin seda kõike, mis liigutab ning kisub kaasa.

Peale suvist puhkust tundusid ka näitlejad olevat tublisti paremas mängutujus, kui mõnikord varem, viies oma osad läbi meeldiva värskusega.

André Chénier'i ja Madelein'i osad pole lauljatel igatahes kerged läbiviia, kuid siiski said Karl Ots ja Olga Torokoff-Tiedeberg nendega hästi hakkama. Ka vähemate osade kandjad, väljaarvatud mõni üksik, sooritasid oma ülesanded täiesti vastuvõetavalt.

Meelipaeluv on samuti Umberto Giordano viisirikas ja tunnetküllane muusika.

—*nt.*

Tantsumuusika.

Abielumeestele, kel kodus raadio.

Sinimäe Etsi õpetlikud näpunäited.

Minu õnnetu sõber Villem Vilepill oli alles hiljuti väga kirgline raadiokuulaja. Õhtuti häälestas ta juba varakult valjulthääldaja, otsides eetrist ainult tantsumuusikat, mida too mees armastas sama palavalt, nagu noored ja vanad raadiokuulajad onu Moori.

Kui kostsid unistav-nukrad tangod või vallatud foxid, tiirles Villem Vilepill põrandal alati sellise agarusega, nagu skaalanupukene algaja amatööri näppude vahel.

„Tantsumuusika, — see on juba midagi!" lausus ta sealjuures oma noort nägusat naist embusesse haarates. „Kui poleks seda, ma üldse raadiot ei kuuleks! Muu praht mind ei huvita!... Aga musike — eks ole — kõige kaunimad on ikkagi ülekanded „Vivoonia" tantsusaalist. Mõtle, omad pillimehed, omad tantsijad, — nende hulgas koguni, võibolla ,mõni tuttav!... Ülekande kestel vahel nagu kostaksid tuttavad hääled... Ah, ma ütlen, kallis Gerd, seda võiksin kuulata alati!..."

Ja ta kuulas, kuulas sageli seni, kui Gerd tuli ja viis tema vägisi voodisse, kuhu siis Villem läks ikka sellise haledalt kibeda näoga, nagu kinnipüütud „raadiojänes".

Aga nüüd, — nüüd lööb Villem Vilepilli süda raadioaparaati nähes nii raskeks, nagu tavaliselt abonendi süda aastamaksu õiendamise tähtpäeva lähenemisel. Siis aga kui kusagilt kostab tantsumuusika, surub Villem käed kõvasti kõrvadele, otsides silmapilk jaama, mis edasi annab meeleheitlikke mustlasromansse või matuselaule. Ainult säherdust muusikat armastab kuulata veel minu õnnetu sõber, keda tantsima ei suuda vedada isegi enam kaks paari härgi.

Miks? Kui lubate, jutustan seda alamal.

*

Ühel laupäeva õhtul, mil Villem tublisti hiljem koju tuli kui tavaliselt, istus ta vähe aega vaikides diivanil sellise nukra näoga nagu kuulajad ,kellele öeldud, et lugemistund ,milles esines Hugo Laur, on lõppenud.

„Naisu kallis," lausus ta lõpuks raskelt ohates. „Täna õhtul pean jätma sinu üksinda."

„Aga miks?" päris Gerd imestusest suuri silmi tehes.

Õrnalt Gerdi oma põlvedele tõmmates ja tema sõrmekesi suudeldes, ohkas Villem uuesti ja seletas siis nii süütut ning vaga nägu tehes, nagu pisikene poisikene peale seda, kui läbipõletanud isa aparaadi lambid:

„On nimelt säände rumal lugu ,et ametivennad ,sõgedad, otsustasid pidada koosoleku. Tead, selle.... noh, selle haigusekindlustuse ja maksuta arstiabi pärast... Vaielda saab igatahes palju ja sellepärast ,vaid sellepärast, armas Gerd, ei maksa sinul mind enne kesköö oodata..."

„Villy!"

„Palun, kallis!"

„Ega sa ometi ei valeta?" päris Gerd meest uurivalt silmitsedes.

„Kuidas?!" imestas küsitav naise pilku vapralt välja kannatades.

„Koosolekuid ei peeta ometi öösel..."

„Ei peeta... ei peeta..." sattus Villem segadusse. „Ei peeta küll, aga tead... tead, hiljemalt homme hommikul on vaja esitada vastuvõetud otsused härra... noh, kes ta nüüd on... sa tead ju... selle härra... härra Herodesele ometi... Sellepärast, musike, olemegi sunnitud pidama koosoleku ka öösel."

„On see tõesti nõnda?" juurdles Gerd edasi.

„Aga muidugi!" vastas Villem haavunult.

„Kui kahtled ja soovid ,võin vanduda, et kõik on nõnda ,nagu rääkisin."

Gerd jäi nüüd uskuma, alistudes mehe soovile vaikselt ja nukralt. Alles siis, kui Villem minekuvalmis, küsis ta:

„Aga Villy ,mida pean tegema siis mina üksinda?"

„Ah, mida või?" peatas Villem. „Tead, Gerd, sa kuulad raadiot, siis aga, kui tulen tagasi räägid minule kõik ,mida kuulsid. Kas, pisi sinilinnu?"

„Hea küll ,Villy," vastas Gerd nukralt, hakates mehe lahkumisel kuulama kohe raadiot.

Lesides laisalt diivanil, jälgis ta ükskõiksena ettekandeid. Hiljem aga, ülekande alates „Vivoonia" tantsusaalis, näis Gerd äkki ehmatavat, kargas istukile ja silmitses teravalt valjuhääldajat. Kas ei kostnud sealt?... Aga ei, see pole ju võimalik!...

Gerd kuulatas uuesti, näost kahvatu ja kriitvalge ning puhkes äkki nutma, surudes õhetava näo patjadesse.

Nii nuttis ja nuuksus Gerd seal kaua, ent tõstes uuesti pea, pühkis ta pisarad ,olles nähtavasti jõudnud mingisugusele kindlale otsusele, Surudes käed rusikasse ja hambad tugevasti kokku, kuulatas ta raadiot edasi, metsik vihatuluke loitmas silmis.

Too purjus mees ,kes lällutas „Vivoonia tantsusaali ülesseatud mikrofoni läheduses, vahete-vahel laulu jorutas mingisugustele heledalt naeratavatele preilikestele komplimente ütles, nende ilu ülistas ja vahetpidamata musi noris ,oli tõesti tema Villy, — minu õnnetu sõber Villem Vilepill. Selles ei saanud kahelda, kuna Gerd tundis ta selgesti kui Villem lällutades seletas:

„Sel abielumehel, — õkk — ma ütlen — kes tahab — õkk — teha kõrvalhüppe — õkk —, ve — veeta ilusa õhtu — õkk — armsate pre... prep... preilnate hulgas ,peab — õkk — olema nuppu... See mees — pange tähele peab ütlema oma armsale Gerdile — õkk — õkk — mis pagan ta naise nimi on — et läheb, — pange tähele — õkk — koosolekule — õkk...

Kui aga — õkk — õhtul üksinda vähe ja pre... pre... preilnad n.. n... n... nii ilusad — õkk — meil tu... tu... tuleb ära jääda... kogu ööks!... Kogu ööks — õkk — härrased, tuleb siis ära jääda!... Selle — selle ilusa preiliga — õkk... Ja siis — kuule, libekala Luts, kalla viina, sina, Ally, — sina aga anna üks musi... Siis tuleb — õkk — nii, nagu mina Villem — õkk — Vilepill ütlen täna, — et vaata armas Gerd, mind — õkk — valiti sek... sek — mis kuradi sekt! — sekretääriks valiti mind täna... Ja, naisu!... Su vaene väsinud mehekene — õkk — pidi kõik need lollused, mis koosolekul — õkk — räägiti pu... pu... puhtalt — õkk — pidi ta need kõik ümber kirjutama..

Ja siis on mu kal — mu kallil Gerdikesel nii — õkk — hea meel, et ta annab mulle kohe — õkk — annab — annab kohe — õkk — kümme ,ei sada, — sada musi annab ta siis... Ja need — need — õkk — on sa... sama — vabandust — sama magusad, kui teie musid, pre... preili Irene... Nüüd aga — õkk — Irene, üks musi... Veel üks... ve... veel üks... üksainukene, noh — vee — veel — õkk — üks, üksainuke...

*

Kui Villem varase valge paiku väsinuna koju jõudis ,nägi ta üllatudes ,et Gerd alles ülal oli, silmad nutetud punaseks.

„Tere hommikut, tibukene," püüdis Villem naeratada nii õnnelikult ja magusalt nagu Milvy Laid avalikel raadioõhtuil esinedes.

Ent Gerd oli tõsine.

„Alles nüüd tuled sa?" lausus ta karmilt ja vihaselt.

„Tead sa, pisike pääsupoju," hakkas Villem põhjendama oma kauast äraolekut.

„Koosolekul valiti mind sekretäriks ja ma..."

„Tõesti?" katkestas Gerd irooniliselt naeratades. „Aga Hilja rääkis, et ta eile õhtul olevat näinud sind sisse minevat „Vivoonia" tantsusaali."

Villem ehmus. Naist ärevalt silmitsedes, katkestas ta üliriiete võtmise ,naeratas korraks hädiselt ja püüdis siis lausuda kindlalt:

„Jah, Gerdikene, käisin seal viivuks tõesti,"

„Miks?"

„Vaata, tead sa üks... üks ametivend, kogeles Villem. „kelle palk nii väike ,et sellest elamiseks ei piisa, peab ka einelauda... Tahtsin öelda, kõrvalteenistust. Ta on nimelt on mängija „Vivoonia" orkestris."

„Ja siis?"

„Kuna ta arvamised ja otsused väga tähtsad ,käisin... käisin teda koosolekule kutsumas."

„Nii! Võib olla oled nii lahke ja ütled ,kes selline pillimees on? päris Gerd õelalt.

„Kes?... Tead sa... see... noh, kes ta nüüd on... Steinberg, tahtsin ma öelda. Sa tunned vist teda?"

„Väga hästi. Ja tean ka ,et Steinberg mingisugust pilli ei mängi."

„Kes see sõge oli ,kes ütles ,et ta mängib?"

„Sina Villy, olid see sõge!"

„Mina ?Pole võimalik, Ütlesin et „Vivoonia" orkestris mängib kaasa see... see... sa tead see pisike poiss — Post..." haaras Villem kinni esimesest meelestuvast nimest.

„Ära valeta!" sähvas Gerd. „Esiteks polnud Post sugugi pisike, vaid sootuks pikk. Ja pealegi käisime koos alles möödunud pühapäeval tema matusel!"

„Õigus... õigus jah," vajus Villem jõuetult diivanile, otsides meeleheitlikult päästvat mõtet.

„Villy!"

„Jah..."

„Meie vahel on kõik lõpetatud!" sõnas Gerd kindlalt.

„Lõp...? Lõpetatud? Miks? ehmatas Villem diivanilt püsti karates.

„Kuulsin raadiost kõik!"

„Kõik? Raadiost?"

„Just. Ja sellep. lähen ka veel täna ema juurde. Sina aga, kui soovid, võid siia tuua oma Irene ja Ally, sest mina olen see, kes alustab lahutust."

Villem vajus jõuetult diivanile tagasi, haarates käte vahele pea. Gerd alustas oma asjade pakkimist.

Lahutuseni ei jõutud veel siiski Villem jõudis vaevu peale pikki palveid lepituseni. Ent selle eest pidi ta Gerdile ostma uue sügis-mantli, kolm kleiti ja kümmepaari kõige paremaid sukki ning igaveseks loobuma suitsetamisest.

*

Kas võite veel küsida ,miks mu õnnetu sõber Villem Vilepill ei kannata enam tantsumuusikat, vaid eelistab sellele matuselaule ja ülekannete puhul „Vivooniast" saab nutukrambid?

Ma ütlen, selles kõigis on süüdi ainult too neetud mikrofon!...

Paberist tikud.

Meie ajal on turul igasuguseid tulesüütamise abinõusid, mis enam vähem praktiliselt ja teravmeelselt konstrueeritud. Kuid see ei takista veel sugugi leidureid uusi abinõusid leiutamast.

Heinz Hammelman on otsustanud tikkude asemele tarvitusele võtta tulesüütaja paberilindi, mis asub väikeses karbis, mille ühel küljel asuvast praost on väljas umbes 3-sentimeetri-pikkune kitsas pabeririba otsakene. Kui sellest lindikesest väike tükk ära tõmmata, siis plahvatab kohe tema alumine ots põlema, nagu tikk. Praost aga tuleb välja samapikkune uus pabeririba. Karbike ses on 30 niisugust paberiribast tikku, mis kergesti ja ruttu tuld annavad.

Vana rahva tarkus.

Kui peigmees pruudile laulatamise ajal jala peale astub, on ta naisest üle, kui aga pruut peigmehe jalale astub, saab naine püksid oma jalga.

Õunavargad.

Wold. Kellamov.

Virila-Jüri oli sõna tõsises mõttes saatuse valulaps. Jüri elu oleks muidu päris ilus olnud, aga näe — saatus kiusas. Ja kohe nii kiusas, et oli kiusatud.

Näiteks — Jüri oli kirgline kalamees ,aga alati sattus ta sinna tallu sulaseks, kus mitte konnatiikigi läheduses ei olnud, veel vähem mingisugust kalapüügikohta.

Samuti oli Jüril see halb omadus, et habe kasvas ime-ruttu, nii et pidi — kui mitte ülepäeva, siis vähemalt iga nädala järele tingimata teda ajama. Aga jälle oli vanajumal Jürit õnnistanud nii tuima habemenoaga, et igakord, kui jõudis laupäeva õhtu, mil ta oli sunnitud lühendama oma „mehe au", hakkasid juba selle peale mõeldes kuumad joad läbistama selgrootsu, nagu sähviks sinna pikset sisse! Ja siis ,kui tuli see ajamise nii öelda *de jure*, nuttis Jüri, nagu väeti laps, kes metsa ära eksinud.

Naabrid soovitasid, et ostku Jüri uus habemenuga, mis ta sedasi ilmaaegu jändab, aga, kurat võtku, Jürii oli neid juba terve tosin ostetud — üks ikka tuimem kui teine.

Päris vihale ajas säärane kuradi kius, ela ilmas, tee tööd, näe vaeva ja kiusatakse pealegi veel. Aga elama sa pead, enda elule otsa teha — no nii suur idioot Jüri veel ei olnud, sellest moenarrusest ta lugu ei pidanud. Aga vihastuma oli Jüri äkiline, just nagu oma aegne Rakvere kohus, või nende ridade kirjutaja vanaisa ümbernurga laskmise püss, et kohe välk ja pauk!

Jüri oli osav katuselööja. Korra kopsinud ta jälle katusel, kui korraga keegi mööduja hõiganud:

„Jõudu tarvis!"

„Kulub ää," vastanud Jüri, ning vaadanud üle õla, et kes see niisune vandersell õige on, ent virutanud sealjuures omale tubli kolaka otse põidlale. Eks röögatanud siis Iohutava häälega korra ning torganud põidla välgukiirusel suhu, kuid kaotanud õnnetuste õnnetuseks tasakaalu, ning pole enne sündinust aru saanud, kui juba leidnudki enda all, hobuste joogikünas roka sees sulistamas.

Nüüd veel alles maru lahti läinudki — Jüri teinud esimese hooga rokakünast rusuhunniku, lubanud kõik hobused maakeralt maha tappa, et niisuguste lollide loomade pärast, kes „sihukest" praaka lakuvad, uputa veel ennast ära kah, ja milline su väljanägemine on! Pealeselle lubanud igaühele, kes veel talle kunagi jõudu peaks soovima, ühe niisuguse täie vastu vahtimist andma, et tal eluaeg seisaks meeles ,mis mees on Virila-Jüri!

Tänavu oli aga saatus Jürit kiusanud veel hullemini kui kõigil eelmistel aastatel kokku. Nimelt oli Jüri „Ala-Matsi" talus sulaseks, ning armastas üle kõige asjade siinsel maamunal õunu! Aga nagu kiuste ei leidunud „Ala-Matsi" õunapuil rohkem ilusaid õunu, kui ainult paar-kolm tükki terve aia kohta, ja needki olid pikapeale nii ära „sulanud", et Jüri oma talu õunu mekki es saanud! Ja eelmisel aastal olid „Ala-Matsi" õunapuud õunu nii täis, et pidi okstele toed alla panema!

Hiljuti peksti „Ala-Matsil" rukkirehte. Eks siis söönud seal va' Ossipi-Joonep, sauniku poeg, õuna, ning andnud Jürilegi. Jüri pistnud õuna kohe ühes varre, südame ning seemnetega kinni ning nurunud Joonepilt uut õuna. Eks Joonep andnudki. Jüri pistnud teise õuna samuti kinni, ning norinud jälle uut. Joonepil karanud siis elu täis, et mina pean sulle, sindrile, õunu tassima, sul omal kah ometi kaks jalga all. Kutsunud siis Jüri nurgataha, surunud õuna pihku ning seletanud, et ta Jüri, olevat suur tainapea, omal suur õunanälg, aga õunu ei saa! Näe, mul omal pole õunaaeda, ega mitte midagi, aga õunu on kodus nurgas suur kirst otsast otsani täis! Et mis sa vennas nokutad, mine vargile!

Jüri õunaisu olnudki nii suur, et ta andnud nõusoleku kohtumiseks õhtul sauna juures, ning siis hurraaga va' Tormakoffi aeda!

Vana Tormakoff oli nimelt endine loodusteaduse professor ülikooli juures ,kes nüüd vanuse tõttu viibis pensionil.

Jüri kohtuski Joonepiga õhtul sauna taga võsastikus, ning viimane seletas, et kus seal on ikka õunu, nii et kole kohe, et tagapool, maja läheduses on magusamad, ning aia ääres hapud — talveõunad. Ja julge meelega võivat seal olla, ega's see vana idioot juba midagi teha ei saa, ainult tasa peab olema, sest tal on tohutusuur koera-vollerus, kui see juba kord sulle visiidi teeb, siis ei jää s'ust muud järele, kui pundar räbalaid... Ja ei tohi kunagi õuna oksa küljest rebida, see sünnitab hiigla praginat vaid peab ta sealt lahti k e e r a m a!

Nad läksid. Joonep läks paremalt, Jüri vasakult. Veel korra manitses Joonep Jürit tasa olla, muidu võivat minna hiigla vedelasti!

Silmapilgul, mil Jüri jõudis esimese õunapuu juurde, ilmus pilve tagant nähtavale ilus täiskuu, ning Jüri, nähes enese ees niipalju õunu, hüüdis rõõmust värisedes poole häälega:

„Oo, tere, poissmeeste päike!"

Nüüd ei olnud kuulda enam muud, kui suur rabin, ning vähese aja pärast ilmus Joonep nagu maa-alt Jüri ette, sõimates viimast sosinal igaveseks seaks ning mühakaks, keda kunagi enam ei võivat seesugusse kohta kaasa võtta, nagu see Tormakoffi aed siin. Tuletas veel kord meelde, et õunu ei tohi puu küljest mitte rebida, vaid peab keerama! Ütles ja läks. Jüri hakkaski k e e r a m a — võttis õuna pihku, ning keerutas teda maailma hulk aega ringi, kuid tagajärge ei mingisugust — õun ei teinud väljagi, et teda keerab keegi Virila-Jüri.

Jüril läks kops üle maksa, ta tõmbas järsult, ning nüüd tuli terve oks kõige krimpliga ragisedes vaeselepatusele kaela.

Samal silmapilgul ilmus suur must koer nagu maa alt, koledasti haukudes Jüri ette, ning viimane nägi veel korra Joonepi koivi vilksatavat üle plangu — läks kuripatt!

Nüüd lõi Jüri südametäiega hambad õunasse ,et saab niigi palju. Kuid nüüd alles valdas tõsine vihahoog õunavarast, sest õun oli hullem, kui mahorka-tubakas! Ta virutas esimese hooga tolle poolelinäritud õuna vaesele, kohusetruule loomale, kes seal sammu paari kaugusel oma valgeid hambaid näitas, otse vastu pealage, mille vastutasuks viimane tal püksitagumiku sootumaks äratõmbas.

Nüüd ilmus ka professo r ise lagedale, suurekaliibrilist revolvrit ees ajades. Ent Jüri tervitas teda juba eemalt suure sõimurahega, et võtaks sind vanakurat ühestükis õuntega, peksa praegu need jablakud su koradi paljal pealuul pehmeks! Või mina p e a n veel kuradi pihta, sinu kärnhapuoblikaid jõrama, maksa kurat mu pühapäeva püksid välja!

Ent kõige selle krooniks pidi Jüri veel kümme krooni kahjutasu maksma ning kaks nädalat pogris istuma

Nüüd kõnnib Jüri nagu kuutõbine ringi, pussväits „karmanis" ja lubab Ossipi-Joonepi esimesel parajal juhul ära tappa.

Ei ma lahku . . .

Mu päike oled sina ja mu valgustus:
ei ma eksi ilma, kui paistad minu ees.
Ei ma eksi, ega rada seda kaota iialgi,
mis küll läheb läbi valu, aga siiski sinuni. . .

Jäänud silmi mul su silme armusina,
jäänud hinge mul su kustuv häälehela.
Paisaku mind saatusväed teise ilma äärele—
ka siis ei vaiki mu igatsustetorm su järele. . .

Kui silmad väsivad, sind enam ma'i näe,
ka siis su poole paluvalt veel tõstan käe:
mind kallis, kui last väikest talutades vii
oma käe kõrval, kuni mu jalg astub hauani. . .

Elmar Pettai.

Minu surm ei pea teile rõõmu valmistama ! . .

90-aastane vanamees Jean Filibert Chomont'ist, Prantsusmaalt, aimates surmatunni lähenemist, otsustas likvideerida oma varanduse, et see mitte tema pärijate kätte ei langeks. Kogu oma varanduse realiseerides ja sula-rahaks ning väärtpaberiteks muutes, sai ta üldsummas 100.000 prantsuse franki.

Sellejärele läks ta oma üksikusse suvilasse, keeras seestpoolt uksed lukku, pani kõik varanduse (raha ja väärtpaberid) ahju lähedale olevale lauale ning siis hakkas ahju kütma. Kui tuli ahjus juba hästi põles, hakkas ta põlevaid tuletukke mööda tuba laiali pilduma. Varsti pääsis majas tuli lahti, ähvardades ka teisi naabruses olevaid hooneid.

Kohalerutanud tuletõrjujail oli õige raske tulele piiri panna. Kuid Filiberti suvila põles maani maha. Pärast leiti tuhahunnikust peremehe söestunud laip.

Hiljem selgus, et Filibert oli tund aega enne tulekahju tekkimist andnud kohalikule politseiülemale kinnise kirja, käskides seda avada tund aega hiljem. Selle tunni jooksul suutis Filibert oma hirmsa kavatsuse läbi viia.

Enesetapja ümbrik avati, ja temast leiti kiri, mille vanamees kirjutanud oma pärijaile. Ta soovitas neile, temalt mitte pärandust loota, vaid oma isiklise vaevaga seda enestele koguda. Aga selleks, et see ülesanne neil kergem täita oleks, otsustanud ta ärapõletada kogu raha ja väärtpaberid, mis oleksid muidu neile langenud pärandamisteel.

Kirja lõpule oli vanamees veel juurdelisanud: „Minu surm ei pea teile rõõmu valmistama, ja sellepärast otsustasin ma ennem oma terve varanduse ärapõletada, kui teile anda."

---

rahulik ,vaikne naisterahvas, kes kandis alati tanu peas nagu minu emagi. Videviku ajal istusin ma sagedasti klaveri taga, mängides kõik palad, mis peast teadsin. Aga õhtul ,kui tuled süüdatud ,mängisin ma ka nootidest, mis Roosa oli maha jätnud. Need olid mulle mugavad tunnid. Ükskord läksin ka pikale jalutuskäigule — naabri tallu.

Jahilkaimisest ei tulnud aga seal midagi välja. Vahest andis pastor mulle küll oma püssi ja võttis mind enesega kaasa. Nähtavasti teadis ta väga hästi, et ma ei ole kuigi suur jahimees, ehkki mul oli suur huvi, aga sealjuures puudus täielik vilumus.

Pastor oli mõtleja ja läbinägija inimene. Ta teadis õige palju metsloomadest ja lindudest, metsadest ,mägedest ja kaljudest, mida hea meelega vaatles ja uuris. Mina aga teadsin hoopis vähe loodusluugu, pealegi ,minu teated loodusloost olid väga puudulikud ja pealiskaudsed, tihtilugu aga õige ekslikud. Nii näiteks, pastor Barfud seletas ,et raamatu-teooria kasulikest ja kahjulikest loomadest olevat väga puudulik ja pealiskaudne: ükski loom ei olevat kahjulik. Üks loomatõug tasakaalustab teise. Kui hävitada liig palju vareseid tekib liig palju rotte ja hiiri. Kui hävitada palju rebaseid ,tekib liig palju oravaid. Oravad aga hävitavad väikeste lindude munad, väikesed linnud kaovad, ja selle tagajärjeks ilmub niipalju putukaid, et otse piin on elada. Oo, loodus on väga tark: ta ise reguleerib end.

See kõik oli mulle suureks uudiseks. Ja pärast kõiki neid jahilkäike ei ole ma enam nii võhik, kui kord Munken Vendtiga reisi ettevõtan.

Kolmekuningapäeval jätsin pastori ja tema majaga jumalaga ning reisisin Sirilundi tagasi. Vannihauast möödudes nägin, et kogu see maa oli tasane, ja kõik jäljed olid paksu lumega kaetud.

XXIV.

Jõulud möödusid Sirilundis kaunis rahulikult, ilma suuremate vahejuhtumisteta.

Jõuluõhtu oli võrdlemisi vaikne. Paruniproua tüssas oma isa, kui pidi parajasti läbiotsimine algama: ta läks ise kööki ja nõudis kõik kahvlid ja lusikad tagasi. Tündersepa ja noorema möldri naised ei tahtnud alguses vabatahtlikult järele anda, kuid paruniproual oli Jensi-papa tagavaraks. Kui see neid näpistama hakkas, siis tuli kohe välja ,et kõik hõbeasjad on alles.

Makk aga tasus niisuguse teo eest, tema endiste õiguste rikkumise pärast ,sellega ,et läks kodust välja ja ilmus alles hommikul tagasi. Keegi ei tea, kus ta käis, ja ta ise ei kõnelenud ka sellest kellelegi, kuid nähtavasti oli ta väljaspool kodu veedetud ööga väga rahul. Ta isegi kõneles plikakestega ja näis väga lõbusas tujus olevat, nagu ennegi.

Et aga vann maha maeti, siis kaotas ühes sellega õngetegija ka oma leivakannika. Noh, millist tegevust nüüd sellele inimesele anda? Aga tema pruut, Petrine, peab võimalikult ruttu abielluma: kauem omas elus nii palju kannatanud, kui praegu. Ta ei saanud kuidagi aru, mis tal viga on ja sellepärast kisendas, mis hirmus. Pealegi, ta tuletas nagu mõnd suurt pattu meelde, mis omas elus kord teinud, ja sellepärast vandus ta koledasti ja sülitas igalepoole. Õudne oli seda kõike kuulata ja pealt vaadata. Ainult vahetevahel, kui haigusehood nõrgenesid, kordas ta oma alalist: „Tu-tu-tu!" See aga ärritas õngetegijat nõnda-võrd, et see omast kambrikesest välja hüppas. Jah, ta unustas vahetult, et vaja vanamehi austada ja nende sõna kuulda.

Kuid hea Frederik Mensa ei arvanud ka seekordki veel heaks oma hinge Jumalale ohverdada. Õngetegija tabati tema kuriteolt ja kõrvaldati hoopis haige juurest. Temalt küsiti, et kas ta oli tahtnud vanameest ära hukata?

— Ei sugugi mitte, — kostis ta: — meie maal hõõrutakse alati peenekstambitud jääga kõhtu, kui see valutab.

Kui paruniproua sellest teada sai, muutus ta veel rohkem jumalakartlikuks ja pani Jensi-papa haige eest hoolitsema. Tõeliselt oli paruniproua kaunis hea inimene.

Ja nõndaviisi hakkaski Frederik Mensa vähehaaval paranema. Saatus oli talle ju kinkinud nii tugevad seesmised orgaanid, et need suutsid kõigile raskustele vastu panna. Jensi-papa hool tõi jälle endise tervise tagasi. Ja õieti öeldud, meile oli see suureks kergenduseks ,et vanamees jälle terveks sai ja et jõulu- ajal ei olnud majas enam ei haigust ega surma karta. Jah, rõõm oli kuulata ja mõelda, et Frederik Mensa lamab seal ja hingab endiselt. Ja kui meie siis jälle temalt midagi küsisime, vastas ta nobedalt ja julgelt: „Tu-tu-tu!" Ja see oli kõik, mis ta oskas vastata.

Nõnda siis, mul on aeg teele minna! Jõulukingid sain juba eile kätte. Muuseas pean tähendama, et seal oli kalju häid ,ilusaid ja kasulikke asju — niihästi mõlema tütarlapse, kui ka nende ema ja Maki enese poolt. Nüüd aga lähen veel vähe sadamasse jalutama, enne kui magama heidan. Ja selles pole midagi paha, kui pööran ka Roosa maja poole. Homme tuleb mul küll seda teed jälle minna, aga ma tahaksin ka täna teda tervitada ja öelda: „Head ööd! Jumal õnnistagu sind!"

Ärkan vara hommikul, süütan küünla ja riietun. Mul seisab pikk teereis ees: aga ma tahan õigel ajal kohale jõuda. Einetan, andun Jumala hoolde ja siis lahkun õuest. Roosa maja juures kummardan jälle, soovides tema elanikele häid pühi.

Udune hommik koidab. Taevas on üleni pilvedega kaetud ja sajab vähe peenikest lund. Tee on õige hea, ehkki veel on vähe sõidetud. Mulle anti tee suhtes kõige täielikumad ja täpsemad juhatused, et ma mitte ära ei eksiks. Jah, eksida ei oleks olnudki kuidagi võimalik, sest mingisugust muud teed sealt läbi ei läinudki.

Kogukonna metsast läbistudes, kuulsin ma seal kõnet ja nägin grupi kokkukogunud inimesi: seal olid ka Hartvigsen ja valvur-Sven

Kuulsused kuulsate vaikijatena.

„Keel on loodud kurjast, kõnelemine ainult selleks, et tekitada pahandust ja riidu“, lausub säilinud Soome rahvatarkus. Et need sõnad sageli lähedale tõele, teab muidugi vist igaüks ise, olles tundnud omal nahal, et mõnelgi puhul tõesti parem oleks olnud suud kinni pidada.

Lehitsedes suurte meeste elulugusid, näeme, et neist paljud tõesti kunagi palju lugu pole pidanud kõnelemisest, vaid on eelistanud sellele alati vaikimist, rääkides ainult siis, kui olukord seda tungivalt nõudis.

Ühe sellisena nimetatakse kõigepealt Julius Caesari ja siis edasi ka Hannibali, kes sageli päevade kestel polla ainustki sõna rääkinud. Neist mõlemast suurema vaikijana tuntakse aga Vilhelm Oranjest, kes teatavasti vabastas Madalmaad Hispaania ikke ja orjuse alt. Räägitakse, et see suur vandeseltslane sageli pikki nädalaid ainustki sõna polla öelnud, tajudes nähtavasti, et ta ainult vaikides oma suured plaanid läbi võib viia.

Veel sagemini, kui sõjameeste, võib geniaalsete kunstnikkude hulgast suuri vaikijaid leida. Sellistena nimetatakse kõigepealt Michel Angelot ja Ludvig v. Beethoveni, keda aga ületab siiski komponist Robert Schumann, kes meil, kui ei millegi muu, siis vähemalt oma kuulsa „Unistuse“ kaudu laiematele hulkadele tuntud.

Elades ühteaegu teise kuulsa muusiku Richard Wagneriga Leipzigis, külastas see kord R. Schumanni, olgugi, et R. Wagner oli sama suur ja agar rääkija nagu R. Schumann vaikija. Mõlemad komponistid pidasid üksteise helitöist küll väga suurt lugu, aga peale külaskäiku, — siis ütles R. Wagner:

„Otse hirmsalt hirmus see Schumann. Ta ei räägi ainustki sõna!“

Ja Schumann, — tema lausus:

„Kohutav inimene see kuulus Wagner. Muud tema ei tee kui vadistab!“

On pandud veel tähele, et kõik kuulsad lavakoomikud igapäevases elus osutuvad väga tõsisteks ning nukrateks meesteks, mida hästi iseloomustab ka kurva anekdoodina kõlav, aga siiski tõestisündinud lugu endise kuulsa Viini lossiteatri koomiku Fritz Meixneriga. Ilmudes lavale, tekitas see mees juba esimestel hetketel lakkamatu naerutormi publikus, ent lahkus vabasurma läbi elust.

Tee lahti seelikpükstes naistele!..

Pariisis peetakse praegu kongressi, kus eesolevaks hooajaks moeloojad oma võimsa sõna maksma panevad. Põnevamaks küsimuseks on seal harutusel, kuidas naisterahva riietuse moodi praktilisemaks muuta.

Pariisi moe-diktaatorid tahavad praktilisele naisterahvale uue „unifitseeritud“ riietuse — seelikpüksid tarvitusele võtta. Nii tahavad Pariisi meistrid, ja vististi peavad kogu maailma naised nende käsku täitma, nagu seda senini ongi täitnud.

Teiselt poolt aga kaheldakse siiski, kas võetakse Paul Poirée seelikpüksid üldiselt tarvitusele. Mõned üksikud on neid siiski tarvitama hakanud, kuid sellest on siiski veel vähe.

Uus, kaheks jaotatud seelik, või nõnda nimetatud seelikpüksid, on tervishoidlisest seisukohast vaadates küll palju parem kui naisterahva vana, lahtine seelik, mis kehale vähe sooja annab. Uus aga soojendab hästi jalgu ja ei takista: liikumist. Muidugi on püksseelik veel tuleviku riietus, mis vast veel nii ruttu läbi ei löö.

Kodused sügise-seelikpüksid õmmeldakse sametist. Pükste juurde õmmeldakse mitu pluuset. Õhtu riietuseks võib ka samuti seelikpükse tarvitada. Siis õmmeldakse aga nad mustast siidist, ja nad näivad õige kenad välja.

Palju vaielusi ja raskusi kutsus esile küsimus, kuidas seelikpükstesse riietuda. Lõppude lõpuks jõuti siiski otsusele, et vöö asemel võeti tarvitusele kummilint.

Rahva vanausku.

Kui pulmas või peol jooginõud või söögiriistad katki lähevad — tähendab see head õnne.

*

Kui peegel katki läheb — tuleb õnnetus.

*

Kui huuled sügelevad — saab musu.

*

Kui laulatusele minnes ilus ja hea ilm — seiseb hea elu ees.

*

Kui öökull nutab — tuleb väike laps.

*

Kui öökull hoigab — sureb keegi ära.

*

Kes minnes midagi maha unustab — tuleb jälle varsti tagasi.

*

Kes abielupaarist esimesel pulmaööl enne magama uinub — sureb enne ära.

*

Üle ukse jumalagajätmine toob õnnetust.

*

Kui ristamisi kahe paariga jumalaga jäetakse — tuleb õnnetus.

*

Kui koer hulub nina maas — sureb keegi ära, kui tal aga huludes nina püsti — tuleb tulekahju.

*

Kui vares aia otsas kangesti kraaksub — tuleb ootamata õnnetus.

*

Kui leib ehk muu toit laualt kukub — tuleb näljane külaline.

*

Kui nõel kuue, särgi või kleidi sees murdub — sureb see isik, kellele õmmeldakse. Pruutkleidi ja pulmakuue õmblemisel on sel nähtusel väga halb tähendus.

*

Kui maja katusel, kus haige põeb, vares kolm korda kraaksub, — sureb haige.

*

Kui kogemata võtmed lauale paned, — tuleb tüli, sedasama juhtub ka siis, kui kübara lauale viskad.

*

Kui saapa pahemasse jalga ajad — tähendab õnne, vastupidi aga — õnnetust.

*

Kui pahema jalaga hommikul voodist välja tulla — tuleb õnnetus, kui paremaga — siis õnn.

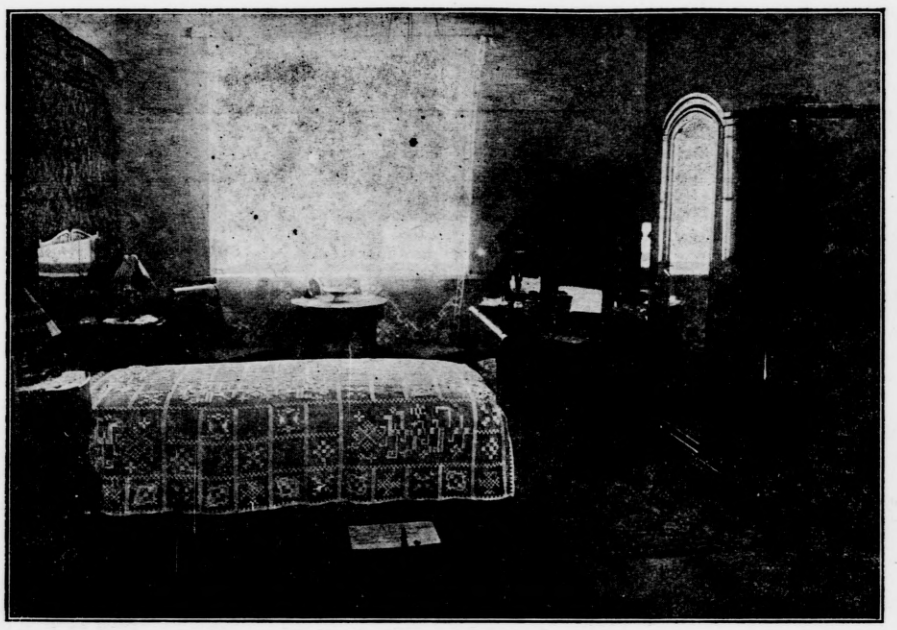

Moodne magamistuba — väljavõte raamatust „Moodne korter“.

ühes kahe teise meesterahvaga. Neil olid kirkad ja labidad käes: kõik kaevasid suurt hauda.

Hartvigsen noogutas peaga minu poole ja hakkas kohe kamandama:

— Mehed kaevake aga edasi. Auk peab olema neli arsinat pikk ja kolm — lai. Ma lähen üliõpilasi saatma.

— Keda siin maetakse? — küsisin mina vähe naljatades. — Nähtavasti kaevatakse siin hauda kahele.

Kuid Hartvigsen oli tõsine ja ei naeratanud.

— Jah ma ütlen teile, see on küll haud, ja veel milline haud! — kostis ta. — Siia maetakse Maki vann ühes sulepadjaga.

— Mis te räägite!..

Hartvigsen noogutas peaga.

— Siin ei ole kedagi teist, kes suudaks ta nõnda käsile võtta, nagu mina.

„Nähtavasti tahab Hartvigsen nõndaviisi oma äriosanikule kättemaksta laeva avarii pärast, — mõtlesin mina: — ja nüüd siis leidis selleks paraja juhuse. Oo, Hartvigsen ei võinud kuidagi unustada, kuidas teda selle oma laeva kinnitamisega õnnetusesse veeti. Ja sellepärast oligi ta võtnud enesega kolm meest metsa kaasa ,kes olid sellest huvitatud, kuidas Maki vanni niiskesse maamulda matta. Siin viibisid valvur-Sven ,sepp ja tündersepp. Aga oleks võinud leiduda veel enam kui pooltosinat sarnaseid naisemehi ,kes oleksid hea meelega seda hauda kaevanud.

— Aga millega ükskord see asi lõpeb? — küsisin mina, mõeldes, et küll Makk ikkagi jälle mingisuguse väljapääsutee leiab.

Jah, ja Hartvingsen ise ei näinud ka enam väga kindel omas ettevõttes olevat: ta ei ajanud enam rinda ette, seletades: „Kõikide tagajärgede eest vastutan ainult mina!“ Ei, ta hakkas nüüd juba minult nõu küsima ja seletusi pärima, et kuidas see mulle näib olevat? Sest nüüd kuulutanud Makk sulgede hinnad välja. Hinnad tõusnud ,ja sellepärast olevat rahval kasulikum töölt lahkuda ja mööda merekaldaid linde otsida. On see mõne viisakas äri. Läheneb jõulu-õhtu: mehed joovad endid täis, aga naised hakkavad ükshaaval Maki toas käima.

— Terve raskuspunkt seisab selles, kuidas suhtub Makk vanni kadumisele, — kostsin mina.

Hartvigsen muutus ikka tõsisemaks ja tusasemaks, sest Makk oli kahtlemata inimene, kes suutis enese vastu austamist äratada.

— Asi on aga nii, — seletas Hartvigsen, — et mitte ainult mina ei ole selles matmise-asjas tegev ,kui nõnda võib öelda ,vaid Edvarda oli minuga kogu aeg ühel arvamisel, ja õigust öeldes, tema oligi see, kes selle mõtte välja haudus.

Nõnda ei näinudki mulle see asi nii riskantne olevat, sest paruniproual on tugev käsi ,ja ta oli varemgi mitu korda oma isa kavatsused ja plaanid nurja ajanud.

— Noh, siis läheb ju kõik väga kenasti! — toonitasin mina.

— Teie ju mõistate väga hästi, et meie ei oleks võinud vanni ilma tema kaasabita saada. Ja tema saatis selleks ajaks ka kõik teenijad kodust ära. Pean tähendama, et kipub hirm otse kallale, kui mõelda seda, kuidas ta usule suhtub. See peaks juba kivi olema, kes teda selles asjas ei aitaks.

Tündersepp lähenes meile ja teatas tähtsal toonil:

— Kõik on juba valmis!

Siis läksime haua juurde. Mehed tõid vanni, mis oli seniks põõsastikku peidetud ja lasksid ettevaatlikult hauda — ühes sulgede ja sulepadjaga. Pealt oli kõik kottidega kaetud, et mitte ära ei määrduks.

Ja nüüd seisis see hirmus „kolme inimese voodi“ — see tsinkvann ning ootas oma saatust. Seesama sepp oli ta ise paksudest tsinktahvlitest teinud. Suled olid aga punases siidi-kotis.

— Veel üks hetk, ja seda vanni ei ole enam teps! — tähendas Hartvigsen tõsise häälega. — Mehed, nüüd asuge kõik kiiresti tööle!

Ja sepp hakkas ühes tündersepaga hauda kinniajama.

Jätsin nendega jumalaga ja läksin oma teed edasi. Lund hakkas paksemalt sadama, tee muutus libedamaks. Aga siiski, ma jõudsin aegsasti enne päikese loojenemist kiriku juurde. Mind võeti suure rõõmuga vastu.

Kogu jõuluaja veetsin seal. Midagi erilist ei juhtunud, mida võiks kirjeldada, väljaarvatud vast minu mõtted, mis mulle selles armsas majakeses vägisi pähe tükkisid. Siin nägin ma asju, mida Roosa oli väljaõmmelnud, tundsin tema hingeõhku ümberringi, kus ta niipalju aastaid omas elus mööda saatnud. Jah, mind piinas neil päevil seesmine ärevus: nutsin isegi mitu korda. Leides noodid või raamatud, millele Roosa oli kirjutanud oma nime, pidin alati kõik jõud kokku võtma, et mitte end äraanda- Ma ei suutnud trepist ega teest üle minna, kui ei mõelnud: „Ka Roosa käis siin!“ Õpetaja ühes prouaga pärisid palju oma tütrest üht ja teist: kas ta on terve, rõõmus, lõbus ja kas elab hästi? — „Parem enam **ei** ole võimalik!“ — kostsin mina. Häbi tunnistada, võib-olla valetasin ma neile headele inimestele, sest Roosal oli vististi paljugi raskusi ja muret ,mis teda rõhusid.

Pastor Barfurd oli osav kõnemees: tema kirik oli sellepärast ka alati inimesi pühapäeviti täis. Tema parimaks ajaviiteks oli metsas ja põldudel hulkumine; seal armastas ta vaadelda kõike, mis sünnib ümberringi ja mõelda igast asjast. Ta ise seletas, et tunneb end metsas Jumalale kõige lähemal olevat. Teatavas mõttes ei olnudki ta nii väga jumalakartlik, kuid sealjuures aga väga hea ja osav inimene. Ta luges palju saksa- ja prantsuskeele raamatuid: omas suured teadmised.

Et ei olnud võimalik jahil käia, istusime meie kõik Uueaastani kodus, juteldes pikkadel õhtutel palju mitmesugustest asjadest. Proua istus sagedasti kaartidega kaardilauas, pannes neid välja. See oli

Kirjavahetus ja poleemika lugejate vahel.

Küsimusi ja kostmisi.

Mida otsite abielust?

Vaadeldes noori, näeme, et neist peaaegu igaüks unistab abiellumisest ja alati ka seda esimesel noodsal juhusel teeb, olgu ta siis noormees või neid.

Aga paraku pole mitte kõigil neil noortel, samuti ka vanadel, abiellumispõhjused ühised, vaid käivad üksteisele sageli risti vastu. Üks ulatab teisele käe puhtast armastusest, teine kaastundest, kolmas raha ja varanduse pärast. On neid, kes altari ette astuvad ainult sellep. , et pääseda vanatüdruku või poisi nimest, on neid, kes seda teevad ka lihtsalt tüdimusest vallalisepõlve vastu.

Igaüks neist leiab oma abiellumis põhjuse olevat kõige õigema ja mõjuvama, kuigi teised sellele sageli vastu vaidlevad.

Oleks huvitav kuulda, mida arvavad „Abielulehe" lugejad selle kohta ja mida nemad abielust otsivad?

Asko.

Kas tohib noor tütarlaps käla üksi tantsupidudel.

Olen noor, vaevu 17. aastane tütarlaps, kelle armsamaks ajaviiteks tants. Tantsin alati, kui selleks vähegi võimalusi leidub ja käiksin igal õhtul pidudel, kui ma aga seda saaksin.

Aga paraku osutub see mulle võimatuks. Seda ei luba mulle vanemad, seletades, et noore tütarlapse peale heidab see tumeda varju, kui ta sageli käib tantsupidudel ja pealegi veel üksinda.

Teisi aga mul kaasavõtta pole, kuna mu sõbrannad millegipärast tantsust palju lugu ei pea. Mina aga tantsust loobuda ei suuda ega ei tahagi, leides, et elul pole siis ilu, kui ma tantsida ei saa.

Ei leia ka selles midagi halba, kui noor tütarlaps käib üksinda sageli tantsupidudel. Või on see siiski nõnda? Oleksin väga tänulik, kui lugupeetud „Abielulehe" lugejad selle kohta oma arvamist avaldaksid ja minule nõu annaksid.

Tangoprintsess.

Vastus „Kurvale Naisele."

(„Abieluleht" Nr. 29.)

Kui Teie mehel muid pahesid ei ole, kui vaid, et on — väiksepalgaline, millega Teie ei rahuldu, siis andke oma mees mulle, saan olema rahul ja õnnelik, sest aineline piskus mind juba külast nõu küsima ei sunni: „Et mis teha, kas leppida eluga või loobuda mehest, keda oletate, et armastate?" Armastus ei lubaks ju loobuda armastatust.

Helmp.

Vastus Mehele.

(„Abieluleht" Nr. 29.)

Et Teie oma vaielusega F. R. olete juba nii kaugele jõudnud, et soovite kaaslugejatelt, kes Teie vaielust on jälgind, tõtt ja õigust teada saada, Siis muidugi igaüks annab õigust oma äranägemise järele emb kumbale kas Teile või F. R-le. Kuid mina annan täieliku õiguse Teile ja Teie nõuannet Don-Juanile arvan õigemaks kui F. R. oma. Kui Don-Juan Teie nõuande järgi toimiks, siis oleks kõik ju väga kena, aga kui F. R. nõuandel, siis ei jääks ju muud üle, kui alalised tülid ja lahkuminek.

Olly.

Vastus „Saatuse valulapsele".

(„Abieluleht" № 28.)

Harituil on praegusel ajal kõige raskem teenistust leida, pealegi algajail. Kasulikum oleks olnud mingi kutsekool lõpetada. Nüüd muidugi on hilja kahetsusteks. Et Te seisukord pole siiski nii lootusetu, võib järeldada sellest, et ikkagi vahete-vahel Teil mõni teenistus olnud.

Ainus pääsetee, mida isegi teate — on — teenistus leida. Kuulutustega vaevalt teil õnnestub. Vast veab siiski lõpuks, kui ise alaliselt lehtede kuulutusi silmas peate. Võtke vastu üksköik mis koht, olgu see nii hea või halb kui tahes, kui Teie ausse puutuvaid tingimusi Teile üles ei seata. Käige vabrikuis, kontoreis, kauplustes jne., olge pealetükkiv, julge, energiline. Muu ei aita siin miski. Ehk olgu siis, kui keegi lugupeetuist „Abielulehe" lugejaist Teie appihüüdele tähelepanu pöörab, kel võimalus teile kohta muretseda. Ainult mitte lootust kaotadameelt heita! Pealegi — Teil selline haridus, mida siiski tegelikus elus enam, vähem kasutada saab.

Kui vekslid Teie poolt väljaantud, pole neil girosid, pole asi nii hull. Vekslite protesti minekul pole Teilt midagi võtta. Sel juhul ei jää laenuandjal muud midagi üle, kui oodata, mil avaneb Teil võimalus oma võlga tasuda. Üldse on praegusel ajal mõttetu jääda lootma teiste abile. Kel võimalus aidata, see möödub külmalt hädasolijast; kes aidata tahaks — sel puuduvad igasugused võimalused.

Frederic Rex.

Vastus „Margole".

(„Abieluleht" Nr. 30.)

Eksite, et ma ei taha Teiega polemiseerida. Just vastuoksa — komplimendiks Teile pean ütlema, et kõige peale vaatamata mul huvi Teiega vestelda, pean Teist ja Teie arvamustest lugu. Huvitav on isikuga vaielda seni, kui vähemalt näiliselt paikapidavaid väiteid esile tuuakse. Arvamused, maitsed on ju mitmekesised — selles suhtes pole mingit etteheidet Teile minu poolt. Kui aga faktidest möödutakse — see on midagi muud. Just faktide käsitamise osas kadus mul tuju polemiseerimiseks. Sest faktide eitamine Teie poolt ei tee neid veel olematuiks. Teie jääte oma arvamuste juurde (vistist Roosa välkabielu suhtes). Armastuse ja kire suhtes Teie aga eitasite fakte. Teie mahutate kõik kitsaisse raamesse, vaatlete olusid ühekülgselt. Minu vaated siirdusid aga kaugemale. Kui aga kumbki kummagi väidet ei taha tunnistada — on poleemikal lõpp, ja katki pole midagi. Vastasel korral võiksime lõputa vaielda ja asjata lehe ruumi raisata.

Nüüd — lubage tähelepanu juhtida asjaolule, et minule tundub küll, nagu jagaksite „Mehe" arvamust, ja tahaksite sündivust vähemalt 100 aastaks kammitsasse panna. Nii see ikka ei lähe. Jällegi fakt jääb faktiks, et on perekondi küll ja küll, kes endale vähemalt paar last võiksid kasvatada endale rõõmuks ja majale iluks. (Muidugi ülekohus on, kui vaesed, ise pool-näljas perekonnad lapsi jälle üleliia produtseerivad.) Kuigi vahest juhtub, et lastest „head nahka" ei saa, või moodsa ajajärgu tõttu nende vanemad pankrotti jäävad — see aga ei põhjusta veel tontide seinale maalimist ja lastest hoidumist. Sel juhul oleks maailm varsti inimsoost lage.

Kuis aga aru saada Teie ütelusest, et nüüd räägin hoopis Teist juttu? Olen alaliselt sellist armastus tunnustanud, millist Teiegi pooldate ja millisest minu viimases vastuses Teile jutt. Olen ka käesoleva lehe veergudel juba algnumbreis paarile isikule samas mõttes pikemalt vastnud. Alles hiljuti, kellegagi vesteldes, toonitasin, et looksin hümni armastusele, millisest jutt harilikult romaanes, millist nähakse filmis, mis vaba igasugusest kõrvaltundest. Nii kurb, kui see ka on — pole sellist omakasupüüdmatut, ennastohverdavat armastust seni nähtud. Kuigi algul lubatakse kas või tähti taevast alla tuua, varem-hiljem aga unustatakse lubadused.

Frederic Rex.

Vastus „Milvyle".

(„Abieluleht" Nr. 30.)

Kuigi 50 krooniga kuus mees perekonda ülalpidada ei jõua, siiski — 120 krooniga on see võimalik. Isegi väiksel viisil on võimalus vaimlisi lõbusid nautida — kontsertidel, teatris, kinos käia. Muidugi mitte kallimais platses istuda, eriti kontsertidel, teatris. Kardan siiski, et Teie nõuded meeste palkade suhtes on liialdatud. Kui isegi 200 kroonist kuus vähe, siis ei jatku ka 500-st. 150 krooniga kuus võib juba lahedalt elada. Muidugi ripub sellest — kuis elatakse ja millised nõuded elu suhtes esitatakse mehele. Ega seegi halba tee, kui rohkem teenitakse. Kui aga armastaksite tõsiselt ka „120-kroonilist" meest, kes Teile juba korralikumalt elu võib lubada, ei siis Teie puuduva 80 krooni tõttu temale korvi annaks.

Frederic Rex.

Vastus „Jukule".

(„Abieluleht" Nr. 30.)

Küsite: „Millal inimene õnnelik, endaga rahul?"

Juhtub tihti, et rikas rikkuses, vaene vaesuses õnnelik, pahatihti on see aga ümberpöördult. Mõni on õnnelik armastuses, mõni tunneb end jumalikult täie kõhuga soojas toas, jne. Neist näiteist nähtub, et õnnelikud, endaga rahul on need, kuis kellelgi nõuded elu suhtes. Sageli on aga ka selliseid hädavareseid maakamaral, kes kunagi endaga rahul pole, ei ole õnnelikud, — ikka leidub mõni viga.

Minu arvates inimene võiks õnnelik olla siis, kui ta majandusliselt kindlustatud (ehk veel parem rikas), sealjuures ka armastuses, perekonnaelus õnnelik, temal elu lõpuni tundmatud kurbused, hädad, ühe sõnaga — kõik eluga kaasakäivad vintsutused. Kas selliseid õnnelikke tänapäeval leidub, see on juba ise küsimus.

Frederic Rex.

Lahkumisel.

Sina lähed oma tulise südamega õnne otsima, raiudes teed mõõgaga tuulis ja tormes!

Sa tahad ületada kõike, tahad võita maailma ja kuulutada talle tõde . . . Tahad rajada sihti, mis suunduks igavikust — igavikku . . .

Õnne Sulle selleks!

Mina aga jään hodupaika otsima oma südame rahukambritest, kus mulle seltsilisteks mu valud, kannatused ja mured . . .

Miks katkevad nüüd me tundmuste sidemed ja lahkuvad me teed ning mõtted? Ma ei mõista seda! — . . . Ent siiski: meie ei ole üks, — nagu tõotasime seda kergemeelsetel sõprustundidel — vaid ikkagi kaks . . . Sellepärast nüüd me hinged lahkuvad, täis pettumuse kibedust, üksinduse ahelaid kandes . . . Ja südamed nuuksuvad kahetsuse keelil hetkeks tormiliselt, et unustada siis kõike olnut . . .

El. Pettai.

Kaks parema käe kinnast ei sünnita paari, kaks poolikut tõde ei sünnita tervet tõde.

*

Kõik asjad haruta oma naisega, ja on ta väike, siis kummarda ennast.

*

Viha lõpp on kahetsuse algus.

*

Kes elu ei karda, ei karda ka surma.

*

sin teda alal hoida kauem: ja sellepärast „auran ära" õigel ajal — aeglaselt. Aga, kui lubate, külastan teid homme.

Krahvi huuled vajutasid kauakestva suudluse Naata käele. Heledalt loitsid kardetavad tulukesed tema silmis.

5.

Armastuse unistus! Tema võimuses viibides ei saanud Naata sel ööl silmigi kinni. Ärkas uus lootus...

Sellest „mahajäetust" ei tahtnud ta peaaegu mõeldagi. Teatri-ilmas aga külvati Gurskaja ligipääsmatule uhkusele kulisside-taguseid „teravaid noolekesi". Võib-olla, kadestati teda? Aga nüüd hõisatakse kärarikkalt tema kaotuse üle: „Gurskaja ei osanud „magust suutäit" kinni hoida. Rikas krahv libises tema käte vahelt õigel ajal, abiellumata. Jumal tänatud, pääses terve nahaga!"

Naata südames hingitses juba ammu vastik tunne õnneliku kaasvõistleja vastu, kuid tänasel ööl uimastas teda esimest korda armastuse õnne-laul.

„Kui kena mees ta on! Ma ei ole eksinud oma arvamistes. Ja nüüd tunnen ma veel selgemini, et armastan teda palju rohkem, kui enne arvasin. Põlgtuse ja pilke-maski all peidab ta sügavat hinge, täis kurbust ja õrnust. Kui palju on ta elus kannatanud, kui kaua „asjata otsinud!" Ah, kui oleksin võinud talle õnne pakkuda, ehkki üürikeseks ajaks! Kogu oma elu ohverdada tema rõõmsale naeratusele... Näha teda, kuulata tema häält. Silmadega uppuda tema silmade sügavuse. Palvetada tema eest. Aimata tema soove ja tahtmisi... Mu Jumal, kui saaksin ainult temale elada!.."

6.

Aga Selvin magas sel öösel õige tugevasti. Nõnda magavad ainult haiged enne tervenemist. Ärgates naeratas ta oma ilusa unenäo üle, mille äkki unustas ja mida kuidagi enam meelde tuletada ei suutnud.

Sellevastu aga ärritas tema fantaasiat Teplova helge kuju. „Igavusttundjas" ärkas uus huvi: ta tahtis noore primadonna naiivsust uskuda. Tahtis uskuda seda, et see oli suutnud alalhoida hinge ja ihupuhtust „kirgede ja kergemeelsuse templis." Ja kuidas ta esines näitelaval! Kuidas ärritavad ja huvitavad teda tema tantsud ja laulud! Vaat', see ongi — tõsine kunst! Sundida unustama kõiki raskusi, ägedat võitlust, täitumata lootusi, kaotusi. Jätkugu sellest mõneks tunnikski, kuid see oleks siiski meeldiv unustus.

— Kaugemale kõigist draamadest ja tragödiatest näitelavalt — neid on eluski liig palju! — naeratas Selvin pilgates.

Ja siis meelestus sügav tunne, mille ellu kutsusid möödunud kohtamised. Mu kallis! Kui lihtne ja kurb on tema saatus ja elukutse! Maksab juba selleks elada, kui sind armasta-

— Vana vaimustatud hulkur tervitab tõusvat tähte!

Naata tundis seda häält ja värises kogu kehast. Veri voolas tal südamesse, kahvatades pöördus ta tema poole. Kindralstaabi uus univorm... Näol uneta ööde ja joomingute ning väsimuse jäljed. Kuid Naatale näib ta endine, seesama olevat, nagu ei olekski ta muutunud, nagu oleksid nad alles eile, pärast pikaajalist lahusolekut, üksteisega kokku puutunud. Naata ei näe enam säravaid saale, pidutujulisi külalisi, ei kuule nende kõnet, naeru ega laule... nagu oleksid nad ainult kahekesi siin, tema ja krahv Selvin. Õnnelik naeratus huulil, sirutab ta omad käed temale vastu, ise õnnest värisedes.

— Aga mina arvasin, et olete mind hoopis unustanud, et teie ei tunnegi enam mind ära, — seletas Naata lapsikult. — Muidugi, teie olete juhuslikult siia spektaklile sattunud: seal tuletati teile mind meelde.

— Kes teid kord näinud, see ei unusta, — kostis Selvin banaalse lahkusega. — Kuid tõtt tunnistades, ei võinud ma sarnast muudatust oodata. Ma olen üllatatud, põrutatud. Alandlik nukukene on kenaks neiuks muutunud, väikesest tupekesest on saanud suur liblikas, kelle tiibade sära pimestab ja võlub kogu pealinna.

— Jätame kõik sarnased komplimendid. Teie ei rutta kuhugi? Teie vilgute nagu meteor; teid alati ootab keegi kusagil.

— Ma ei rutta kuhugi. Ja kuigi mind praegu terve maailm ootaks, siis ei liigu ma paigastki.

Ilusate, tumedate silmade kiired meelitasid Naatat õrnalt, ja ta värises tervest kehast.

Ükteisega elavalt mõtteid vahetades, kadusid nad nägematult kärarikast saalist, siirdudes ühte kaugemal-olevasse võõrastetuppa.

Istume siin vaikses nurgas!

Selvin nihutas Naatale tugitooli lähemale.

— Teie — seljaga ukse poole — ja mina — teie vastu. Ja teen sarnase tigeda näo, et keegi kolmas ei julge meie *tete-a-tete* olengust osa võtma tulla.

Selvini naljatoonile järgnes Naata vallatu naerulagin.

— Öelge, krahv, — küsis äkki Naata, nagu mõistatuslikult, — kas teie mäletate kõik, mis räägite?

— Milline mürgine küsimus! Tähtsat ja tõsist ei unusta, aga tühised, kerged asjad muidugi ununevad.

— Teile olid need sõnad muidugi tühised, — jatkas Naata mõistatuslikult, — kuid minule olid nad deviisiks.

— Millised sõnad, Natalie Sergejevna?

— „Andekusega võidate koha näitelaval. Hoidke oma noort hinge! Hoiduge kõrvalteid tarvitamast!" Need olid,

Kirjavahetus ja poleemika lugejate vahel.

Vastus „Kandidaadile".

(„Abieluleht" nr. 30.)

Kõige parema tahtmise juures ma ikka aru ei saa, mis mees Teie olete? Selles arvan end mitte eksivat, et olete naistevihkaja, sest igalpool, kus midagi laita leiate, peate seda naiselikuks, mis tingimata väljapekstud peab saama.

Lahti saada Teist pole mina just eriti soovinud, pole mul selleks põhjust olnud, aga mis Teie teisi tumedaks nimetate ja neist lahti soovite saada, on arusaamatu. Mina saan aru „Mehe" väljendusist väga hästi, ja kuigi mõnele nad tumedad näivad, siis peaks see olema põhjuseks teist kohe „välja vilistada" — otsigu parem süüd enese juurest.

Et Teil sinisilmalise blondiiniga nii halvasti vedas, ja tema Teie selgest keelest midagi ei mõistnud, siis ei maksa ometi viha kanda kogu ilmale.

Ehk leiate siiski veel kusagil sinisilmalise, kes Teid mõistab! Kahju ainult, et see, kellele end arusaadavaks teha tahate, peab olema tingimata sinisilmaline blondiin. Siis minul ei maksa püüdagi Teid mõista, sest olen must kui kaaren.

Gratia.

Vastus „Erosile".

(„Abieluleht" nr. 29.)

Juba seepärast võiksite abielluda tolle vanahärraga, et nüüdisaja noormeestes pole kindlat armastust, kuna vanahärra seltsis, peale muretu ja hea elu, saavutaksite veel austust, lugupidamist ja loobumatut armastust. Ning uskuge, kõigi nende headustega võidab ta ka Teie armastuse. Ja mida soovite veel, kui olete kindlustatud aineliselt ja ka armastuse suhtes.

Heitke mõte, nautida mõne noormehega seksuaalrõõmusid, mis ei tasu ära, murda truudust inimese vastu, kes Teid kõikjalt rikastanud.

Abielluge, kuid jääge truuks.

Helmy.

Kuidas leida pääseteed?

Olen 21-a. neiu. Oman loodusliselt kõik, mis ühel tervel ja veetleval naisel olema peab. Kuid ei suuda leplikult armastust jagada ühegi mehega. Seda enam tunnen huvi naiste vastu: võin isegi armuda õilsahingega naistesse. Lihtsalt, ei suuda mõista meeste hingeelu, küll aga naiste. Võib-olla on mu seisukord tingitud asjaoludest: Olles kunstimaitseline, hingeliselt arenenud, armastan piiritult kõike ilusat ja õilsat. Ent teadagi, — et õnnelik olla — peab omama toda just vähe.

Mõttetu on ju praeguses reaal-elus toita end vaid unelmitega! Tean ka, et ma ei armu iialgi ühegi mehesse. (Hoidun ka endasse armumast). Olen vist küll ka ise liig nõudlik. Ei salli pinnapealsusi. Vihkan isegi flirti: tundub nagu oleks see millegi püha teotamine.

Kannatan väga, sest ikkagi olen naine ja sellises hingelises seisukorras ei suuda ma iial saavutada naise ülimat õnne — armastust! Mis pean tegema, ja kas on üldse võimalik vabaneda sellest ebaloomulikkusest? Pean siis loobuma: lugemisest, kunstiharrastusest, loobuma kõigist, mis andnud siiani mu elule sisu, väärtuse, et sarnaneda enam käesoleva elule — õnne saavutamiseks?

Ei tea lihtsalt, kuis pääseda sest hingelisest ummikust! Olen käitunud alati vastupidiselt, kui oma tõelist mina vaja varjata, sellepärast olen ka aiva küsimusmärgiks lähemaile tuttavaile. Peab siis elu olema vaid näitlemine, — vihkan just seda kõige rohkem.

Vivian.

Vastus „Olly'le".

(„Abieluleht" Nr. 30.)

Teie poolt kirjeldatud mees on pealaest jalatallani egoist — muud midagi. Ta on enda arvates kõige heade omaduste kehastus, on viisakas, lahke, vastutulelik seltskonnas. Parajal juhusel aga annab tunda enda üleolekust, seades teisi allapoole endast. Kahtlane, kas teda sellest pahest võimalik väljaravida. Seni võib-olla, pole keegi temale nina pihta andnud ja näiliselt kõik heaks kiitnud tema hooplemised. Kui keegi katseks võtaks teda ravida — võib-olla aitab, kuigi suuremalt osalt egoistidel jääb veendumus, et t e m a see õige, et temale on ülekohut tehtud, ja ta on haavunud veel pealegi.

Frederic Rex.

Vastus küsimusele: „Miks suitsetavad naised?"

(„Abieluleht" Nr. 28.)

Olen ise mitte suitsetaja, seepärast palun lubamist teiste, rohkem kompetentsete meeste arvamist väljendada. Tuttavad mehed seletasid mulle, et suitsetakse peaasjalikult sellepärast, et teise soo esindajate juures teatud ideede assotsiatsiooni tekitada. Pärast aga suitsetakse juba harjumise tõttu. Nii et ideede assotsiatsioon mängib suitsetamise juures suurt osa.

Nomen nescia.

Vastus küsimusele: „Millise kuupalgaga on võimalik abielluda?"

(„Abieluleht" Nr. 30.)

Tegelik elu ei tunne illusioone, seepärast vastan, et 200-kroonilise kuupalgaga v õ i b läbi saada, 50—120 kroonilise kuupalgaga aga p e a b läbi saama selles reaalses, maapealses elus.

Nomen nescia.

Vastus „Saatuse valulapsele".

(„Abieluleht" nr. 28.)

Maailm on egoistlik, ning inimesed käivad põhimõtte järele: „Oled sa Jumala Poeg, siis aita iseennast". Kui Teil on energiat, elutahet, siis Teie hukka ei lähe. Talitage ameeriklaste eeskujul, kes ka kõige mustemat tööd ei põlga. Et Teie hariduse eest palju kooliraha on makstud, sellest Teie ei tohi veel järeldada, et ainult parim, puhtam töö on Teile kohane.

Nomen nescia.

Vastus „Juku'le".

(„Abieluleht" nr. 30.)

Inimene tunneb ennast õnnelikuna siis, kui ta pole haige ehk vigane, nii et ta pole koormaks seltskonnale, kui niisugune töö olemas, mis inimest rahuldab, kui tal on omaette kodukolle, et ta võiks ka tööst puhata, kui temal on kindel amet ehk üldse rahaline sissetuleks, mis võimaldab äraelamist. Õnne ideaal piibli järele on „õigus, rahu ja kõrge, puhas vaimline rõõm".

Nomen nescia.

Vastus „Olly'le".

(„Abieluleht" nr. 30.)

Et selliste raskete väidetega esile tulla, (nimetades inimest kergatsiks), seks peab süüdlast tundma rohkem, kui seda ütleb sõna põhjalikult. Sest inimhinge tunda on sama raske, kui Jumalat tunda. Sellistele mõtetele viijaks võivad aga sageli olla puhtmajanduslikud vahekorrad — temake jõukas ja tema mitte. Paistab, et siin peitub asjaolu selles. Mis puutub aga sellesse, et keegi end tähtsamaks teeb, siis on see endast mõistetav, on mees ju ka tugevam pool. Muidugi tänapäeva naised võtaksid ju ka sellegi viimase mehelt — kuid see osutub „kahjuks" võimatuks.

Või põete teie mingit egoismi maaniat ja leiate süü teistelt. Vabandage, sest, ja teie näete seda, keda süüdistate õiges värves. Ja olge kannatlikum, sest teinekord on põhjuseks sellistele eksisõitudele ka see, et inimhinged on paisatud üheteiste teatud ajaks kaugele. Võtke arvesse, Olly, neid asjaolusid, ja teie lõpuks ei võta tagasi raske süüdistuse mitte üksi temalt, vaid kogu meessoo pealt, keda kahtlustate.

Mendom.

Kõigile lugupeetud „Abielulehe" lugejaile.

„Mehe" vastuse-küsimuse puhul „Abielulehes

Nähtavasti „Mees" tunneb end vajuvat, sest ega ta muidu S.O.S. mööda ilma laiali saada. Ta pole oma loogikas enam kindel! Kuivõrd mu väited „täis vastolusid", selle kohta annate vastuse muidugi teie, lugupeetud lugejad. Julgen aga Teie tähelepanu enne Teie lõplikku otsust juhtida järgmistele asjaoludele, mis vast siiski olulise tähtsuse omavad.

Kõigepealt palun vaid n e i d austatud lugejaid minu ja „Mehe" vahelise poleemika kohta sõna võtta, kes täieliselt asja kursis — s.t. — jälginud lugupeetud „Cratia", „Don-Juani", „Mehe" ja minu-vahelist poleemikat. Veel parem, kui oleksid Teil käepärast „Abielulehe" №№ 9, 11, 13, 15, 16, 17, 19, 20, 22 („Gratia" ja minu poleemika), №№ 14, 15, („Don-Juan" ja mina) ning №№ 22, 23, 25, 27 („Mehe" ja minu poleemika).

Lugedes ainult „Mehe" väiteid „Abielulehes" № 29 — otsustaksin i s e g i asja tema kasuks. Seda selle tõttu, et kuigi „Mees" avaldas asjaolud, enda arvates, erapooletult, on need siiski küllalt „e r a p o o l i k u d" selleks, et asja tema kasuks otsustada. Ma ei hakka enda kaitseks mingit üksikut väidet asjast välja noppima ruumi puuduse tõttu — selleks on ülaltähendatud ajalehe №-id. Need annavad küllalt selge pildi. Kes siiski asja kursis pole, neile lubatagu minu poolt mõned faktilised märkused, mis „Mees" enda „erapooletuse" tõttu „unustanud".

1) See oli Don-Juan, kes tõendas tema poolt naisele esitatud kategoorilisi nõudeid („Abieluleht" № 14), mina vaid soovitasin k a t s e k s neid nõudeid tõsisemalt võtta, et näha, kuis naine reageerib neile („Abieluleht" № 15). Seekord pooldasin kategoorilist nõuet selles, et käesoleval juhtumil olid abielus mõttetud nääklemised värvitopside ja huulepulkade tarvitamise puhul (pealegi pidavat „Don-Juani" naise loomulik ilu oskamata kosmeetika tarvitamise tõttu kannatama), millisest olukorrast lihtsa „ülemineku-vormeliga" väljapääsu loota polnud. (Muuseas, nagu pärast selgus, see olukord polnudki nii traagiline, vaid rohkem koomiline. Sellest varem teades — poleks olnud mul üldse mõtet „Don-Juan'ile" vastata). Sama mõistet kategoorilise nõude suhtes selgitasin ka mehele minu poleemikas temaga, lisades juurde, et kui mõlemad pole abielus arusaajad, ei teki arusaamatusi, nõudeid.

2) Jah — vastasin „Gratia'le", et abielulised täidavad üksteise soove, loevad neid soove silmist, kui neil üksteise vastu armastus, arusaamine. Seai oli aga juttu veidi teistsugusest olukorrast — siis kui nõudeid pole vaja.

3) „Mees" järeldab, et „Don-Juan" ei armastanud oma naist, sest ta ei täitnud viimase soove kosmeetika alal. „Mees" jätab aga targu juurde lisamata, et ka naine ei täitnud mehe „kategoorilist nõuet — järjelikult — ka naine ei armastanud meest.

4) Näitasin „Mehele" vastolud tema vastustes (Mehe vastused minule „Abieluleht" № 22, 25, ja minu vastused temale № 23, 27). „Mees" aga ei t a h t n u d neist aru saada.

5) Ei salga — ka „Mehe" nõuanne „Don-Juan'ile" peab paika sel juhusel, kui „Don-Juan" oma naise soovidele vastutulelik. Et aga naine ilma kosmeetikata loomulikus ilus siiski ilusam, ehk õigemini, ta omas e n a m kui keskpärase ilu, veetlevuse (mida võib järeldada „Don-Juani" kirjast), siis peaks vastuvõetavam, õigem olema minu nõuanne, sest olukord nõudis seda.

6) „Mees jätab asja Teie, erapooletute lugejate, otsustada, dikteerib aga targu Teile juba otsuse ette, teeb järeldused, paneb sõnad suhu, nii et Teile, lugupeetud lugejad, ei jäänud muud üle, kui oma allkirjaga otsust tema väiteid tõestada. A u s mäng see „m e h e" poolt küll ei ole. Tema seisukoht ka arusaadav, sest ka prokurör kohtus süüdistajana näeb asja omast vaatevinklist. Kus on siis „Mehe" kiidetud erapooletus?

Lõpuks lisan juurde, et ma ei pea end ei tea kui targaks, ei või hoobelda ka loogika ja vastuvaidlemisseadustega, kuid ma pole ka rumal. Lugedes aga „Mehe" vastuseid minule, ütleb küll mu mõistus üles neid seedimast — need on liig „loogilised" minule. Vast ehk on need Teile arusaadavamad. Oleksin minagi Teile tänulik, kui minule selgeks teeksite minu vead ja ütleksite oma autoriteetse arvamuse, kellel õigus, kellel mitte.

Frederic Rex.

---

krahv, teie sõnad ja nõuanne. Kõrvalekaldumatult sammusin seda rada, ja... ma olen õnnelik, et võin seda teile teatada.

— Aga ma ei andnud ju teile sugugi paha nõu! Teie seisate ju nüüd kaunis kõrgel näitelaval. See rõõmustab ja ühtlasi liigutab ka mind, nagu paistaks teie hiilguse-kuma ka minu peale.

— Teie kõnelete ikka vahetpidamata minust! Aga teie? Ainult teine univorm, aga nägu — ikka endine.

— Kas ma ei ole palju vananenud? Natalie Sergejevna, teie meelitate ja ütlete mulle komplimente. Ma olen nende aastate jooksul niipalju läbielanud, et nad näivad mulle kümnete aastate pikkused olevat.

— Õnn ei tee inimest vanemaks, küll aga õnnetus! — tähendas Naata tahtmata kadedusega.

Krahv heitis kiire pilgu Naatale, ja esimest korda elus liigahtas tema südames „mõistatus".

— Kirg muudab inimese vanaks, — kostis krahv hoolimatult. — Aga veel rohkem — ülemineku-aeg, kui kirg kustumas ja lähenemas kuri ükskõiksus. Siis vaikib jumalik laul. Rõõmus soojus asetub siis jääkülmusega. Aga südamesse, kus ilusad õnnelilled õitsesid, asub siis tusane tühjus, nagu oleks kellegi halastamatu käsi kõik õndsuse ja kirgede jumalikud õied röövinud või mahaniitnud, nad ühes juurtega mullast välja kiskunud ja kuhugi kaugele — kaugele heitnud... kus nende viletsad juured mädanesid ja eimiskiks muutusid. Vaat', see teeb vanaks, Natalie Sergejevna!

Naata avasilmad puurisid krahvi nägu, tema kõrvad püüdsid ahnelt iga sõna, aga tema süda tuksus kiiremalt, kuna hinges ärkas arusaamatu lootuse sädemekene.

— Kas tõesti hülgasite armastuse? — küsis Naata sosinal, pead norgu lastes.

— Armastust ei olnud. Kirg ei ole armastus: ta haarab, sunnib hullustama, uimastab, kingib unistusi. Ja mida kaugemale, seda täelikum uimastus, seda piinavam kainenemine. Kui teie pole tundnud kirge, siis te ei mõista ka mind.

— Ei tunne ei armastust ei kirge, vaid ainult „armastuse unistust".

Naata pihtimuse sügavus haaras krahvi kerge värinaga. Kardetavad tulukesed lõid loitma tema silmis.

— Natalie Sergejevna, kõnelge minuga ettevaatlikumalt: ma mõistan lugeda ridade vahelt.

— Ma ei karda kedagit, — tähendas Naata punastudes. — Kuid kõne ei ole minust, vaid teist. Mis võis kustutada tunde, millele niipalju ohvreid toodud, millele aastaid pühendatud?

— Hetk süütab kire, hetk kustutab tema jälle.

— Kas teid on ka armastuses hüljatud?

— Kahjuks veel mitte.

— Veel mitte?!. Aga kui mitte „kunagi"?

Veider naeratus libises üle krahvi huulte.

— „Tema" pärast ma ei karda. Ta on võtnud kõik, mis võtta võis. Ja kuratlik uhkus tuleb talle appi. Kuid kuidas seda temalt ära kiskuda, mis ta võtnud?!.

Need sõnad kostsid nagu haiglane ohk ja kajasid Naata südames üsna haledusena. Ta uskus ju teda, nagu Jumalat.

— Natalie Sergejevna, mina olen avalikum kui teie.

— See on haavamine!

— Võib-olla.

— Teie ei ole õiglane. Hing elas ainult sellest, mis nii osavalt ridade vahelt lugesite. Mul on rumal iseloom... Ma ei oska unustada. Ja ei tahagi seda! Kogu nende aastate jooksul olen ma palju töötanud ja palju saavutanud. Jah, ja minu töövaev ei õnnestu mul sugugi nii kergesti, sellepärast, et ma teda armastan. Kunst ei ole unistus! Nad käivad küll käsikäes, luues õrnu kujusid. Nad säravad pisaratena, nagu pärlid, nagu naeratus Geiša lauludes ja tantsudes.

Nad säravad pisaratena, nagu pärlid, kui naeratus Geiša lauludes ja tantsudes.

Tundus, kui oleks hõbehäälekene helisenud kusagilt kaugusest, teadmatusest. Aeglaselt tõusid ripsmed, ja kohtusid kaks paari silmi. Ühedest paistis üllatus „uue" üle, teistes — valamata pisarate niiskus...

— Kui noor teie veel olete, kui noor! Teie tuletasite mulle meelde mitte mu noorust, mis nii tark ja kurb, vaid mu lapsepõlve. Kuipalju värskust peitub teis! Kulissidetagune elu möödub teist, ilma teid puudutamata. Jah, mul meelestus lapsepõlv, vana saal, kus ripuvad nende pildid, kes juba teise ilma rännanud. Selgelt säravad linal nende silmad, nende naeratused, nende uhked põlgtused. Vaikselt virvendavad küünlad kõrgetes kandelaabrites. Ja neid on seal nii palju, et ümberringi valitseb suur valgus. Sale naisterahvas istub klaveri taga: ta pea on kurvalt norgu vajunud... See on minu ema. Mina olen tema süleluses... Mul on seal nii hea, mugav, soe... Teid ei huvita minu mälestused?

Naata vastas ainult pilguga, mis avaldas üllatust ja haavumist.

— Meid otsitakse... ja muidugi palutakse oma andekusega lõbustada külalisi ja pererahvast. Mind „pannakse" muidugi istuma kas daamide juurde või kaardilauda. Aga mina ei armasta sugugi „pilvi" vahetada „maa" vastu. Mul pole enam ammu olnud sarnast puhast, mugav-kurba tuju. Tahak-

Sport.

Ervin Klausneri täht särab edasi. . .

Eesti parim poksija Argentiinas võidumees.

Poks öeldakse olevat too ala, mille jüngrid enne edu saavutamist peavad läbi käima kibeda Kolgata teekonna, ohverdades enne aastaid ohtralt higi ja verd, kui jõutakse ihaldatud võiduloorberiteni, au ning kuulsuseni. Ja tõeste. Nii mõnigi meie praegune meister on pidanud olema pikki aastaid armetuks „peksupoisiks“ teiste käes enne kui suutis kerkida esiritta.

Üks neist vähestest, kes seda enesele alandavaks pidas, on meie poksijate peres Ervin Klausner, andekaim löögimees, keda meil kunagi neljanurgelises nöörringis nähtud.

Ise 18. aastane, kerkis ta „Kalevi“ poksikursuste järele 1924. aasta detsembris tundmatusest üles, põrutades oma raudsete rusikatega paari kuise treeningu järele esimesi võistluseid pidades troonilt Eesti, Soome ja Läti parimad.

Sellest noorest „Eesti Dempseyst“ oodati palju meie poksile, ent paraku kadus Ervin siiski peagi kaasmaalaste silmist. Kitsastest oludest ja seiklusjanust aetuna, raputas poiss juba 1925 aasta sügisel jalgelt kodumaa tolmu, matkates siis ära koos nende paljudega, kes Brasiilia kohvistandusis arvasid pesitsevat kauaotsitud külluse ja õnne. Ent Ervin, igatepidi tore poiss, tubli ja tujukõllane seltsiline, näis juba siis hellitlevat teistsuguseid mõtteid, lausudes mõni minut enne lahkumist ja viimseks hüvastijätuks kätt sirutades:

„Seal pole mu koht. Küllap kuuled veel... Oota, oota ja kannata ainult!

Nii oligi. Jõudnud Rio Grande rahutuile kaldaile, hakkas Ervin Klausner seal elukutseliseks poksijaks, purustades peagi Brasiilia meistri Antonio Lage'i ja ilmameister Gene Tunney omaaegse vastase Solidier Jonesi edutee. Järgnes mitteametlikult viik endise Euroopa kõigi kaalude meistri itaalase Ermino Spallaga. Portugali meistri Caramura pilbastamine ja rida teisi võite, mis näitas, et õppimine Brasiilia parima poksitundja prof. J. Cavarsasio akadeemias pole olnud tühi töö. Vaid ühe kaotuse sai E. Klausner Brasiilias, aga seda mitte vastase tubliduse, vaid kohtunikkude erapoolikuse tõttu.

Ühtlasi oli poiss Brasiilia lemmikpoksija, keda küllalt hästi ei jõutud ülistada. Abielludes vahepeal veetleva hispaanlannaga ja olles vaatamata 24. aastale kahekordne isa, siirdus E. Klausner käesoleva aasta alul Argentiinasse, — maale, kust kerkinud sellised poksisuurused kui profid L. Firpo, V. Campolo, A. Suarez ja amatöörid A. Porzia ning L. Rodriguez.

Nagu kodumaale jõudnud teated kõnelevad on Ervin Klausner nädalat kaks tagasi pidanud seal, nimelt Buenos Airesis, pidanud oma esimese võistluse. Vastaseks oli temale seal väga kõva mees Juan Moragues, paremuselt neljas Argentiina poksija, kelle nimel kaunikeselt kena kõla. Ent Ervinile see tuska ei valmistanud, lüües vastase kaheksandal ringil knock-outi.

See aga paneb juba mõtlema. Siin peavad tõeste olema erakordsed võimed, mis lubavad ehk korrata Ervini poolt lahkumisel öeldud sõnu:

„Küllap kuuled veel... Oota, oota ja kannata ainult!“

Herodes.

Raadio.

Tähtsamaid teateid Tallinna jaama saatekavast.

Pühapäeval, 13. septembril: 9.55. Jumalat. Jaani kirikust. Jutl. õp. Sternfeldt. 12.15. Põllumajand. loeng. 12-45 Põllum. teateid. 13.00. Lõunakontsert. Juh. md. A. Krull. 14.00. Piimaasjanduse eriteadlane Leo Anderson: „Meie piimaühingute seisukord praegu.“ 17.30. „Vahitorni“ seltsi kõned. 18.30. Teateid ja grammofonimuusikat. 18.50. Kontsert. heliplaatidelt. 19.50. Päevauudiseid. 20.00. Lugemistund. 20.30. Kontsert Juh. md. Ärk. Krull. 21.30. Ülekanne Tartust. 21 35. Vana tantsumuusikat heliplaatidelt. 22.00. Moodsat tantsumuusikat Dancing-Palace'ist „Gloria“.

Esmaspäeval, 14. septembril: 15.30. Päevauudiseid. 15.45. Ajan. õiendus. kuni 16.30. gramofonimuusikat. 18.30. Teateid ja gramofonimuusikat. 18.50. Päevauudiseid. 19.00. Ülekanne Tartust. 19.30. Põllutööminist. väliskaub. nõuandja Viktor Raud: „Põllumajandussaaduste väljavedu Eestist.“ 20.00. Ülekanne Tartust. 20.05. Vaimulik kontsert Jaani kirikust.

Teisipäeval, 15. septembril: 15.30. Päevauudiseid. 15.45. Ajanäitaja-õiendus. kuni 16.30. gramofonimuusikat. 18.30. Teateid ja grammofonimuusikat. 18.50. Päevauudiseid. 19.00. Ülekanne Tartust. 19.30. Dipl. ins. F. Olbrei raadiovestlus. 20.00. Põllum. teateid. 20.15. Ülekanne Tartust. 20.20. Kontsert. Juh. md. Ärk. Krull. 21.00. Esperantokeelne nädalakroonika. 21.10. Kontserdi järg.

Kolmapäeval, 16. septembril: 15.30. Päevauudiseid. 15.45. Ajanäitaja-õiendus, kuni 16.30. grammofonimuusikat. 18.30. Teateid ja grammofonimuusikat. 18.50. Päevauudiseid. 19.00. Lastetund. 19.30. Muusikateooria tund. (A. Krull). 20.00. Ltn. S. Urbanovitsh: „Gaasikaitse vajadusest tsiviilelanikel.“ 20.30. Kontsert. Juh. md. Ärk. Krull. 21.55. Ülekanne Tartust. 22.00. Vana ja moodsat tantsumuusikat heliplaatidelt.

Neljapäeval, 17. septembril: 15.30. Päevauudiseid. 15.45. Ajanäitaja-õiendus, kuni 16.30. grammofonimuusikat. 18.30. Teateid ja grammofonimuusikat. 18.50. Päevauudiseid. 19.00. Ülekanne Tartust. 19.30. Minna Letsar: „Naiste ülesandeid ühistegelises liikumises meil ja mujal.“ 20.00. Ülekanne Tartust 20.05. Kontsert. Juh. med. Ärk. Krull.

Reedel, 18. septembril: 15.30. Päevauudiseid. 15.45. Ajanäitaja-õiendus. kuni 16.30. grammofonimuusikat. 18.30, Teateid ja grammofonimuusikat. 18.50. Päevauudiseid. 19.00. Ülekanne Tartust. 19.30. Cand. chem. D. Buxhoevden: „Mis on sõjagaasid ja kuidas nad mõjuvad?“ 20.00. Ülekanne Tartust. 20.05. Kontsert. Juh. md. A. Krull.

Laupäeval, 19, septembril: 15.30. Päevauudiseid. 15 45. Ajanäitaja-õiendus. kuni 16.30 grammofonimuusikat. 18.30. Teateid ja grammofonimuusikat. 18.50. Päevauudiseid 19.00. Lastetund. 19.30. Ltn. E. Kask: Kuidas kaitsta ennast sõjagaaside vastu? 20.00. Ülekanne Tartust. 20.05. Kontsert. Juh. md. Ärk. Krull. 21.05. Vana tantsumuusikat (Salong, Oja, Kärt.) 22.00. Moodsat tantsumuusikat „Estonia“ Valgest saalist.

Kino.

Kino esimesed sammud Eestis.

Mida kõik siin ei juhtunud . . .

Nende rohkete ajaviite ja lõbustuskohtade hulgas, kus tänapäevlane meelelahutust otsib, on praegu suurima ja laiema poolehoiu võitnud kino. Maal puuduvad meil veel kinod ja sedasorti „kommetit“ näeb külarahvas vast ainult laadapäevadel. Alevites on aga siiski olemas juba kinod, kuigi sellised, mis publiku vähesusel igal õhtul ei tööta. Seal on vast veel vara kõnelda kino võidukäigust, mis linnades täielik. Linnlane tunneks ennast kinota, kui kala kuival, kuna siis puuduks koht, kus odava raha eest võib veeta nii mõnegi hubase tunni.

Nõnda pole see veel olnud kuigi kaua. Alles aastat kakskümmendviis, või vast ehk veel vähemgi tagasi oli kino Eestis sellisena, nagu praegu, peaaegu täiesti tundmatu. Alles sel ajal siginesid meile esimesed omapärased ametimehed, keda kutsuti „elavate piltide näitajaiks“. Siin-seal linnades ja maal lõid nemad ülesse oma telgitaolise palagani, kus siis näidati „elavaid pilte“, nagu seda peaks mäletama ka veel osa vanemaid lugejaid, kes, kui mitte hulgana omal algatusel, siis kooliõpetajate poolt viiduna, läksid vaatama sealseid „udupilte“.

Kuna asi uus, oli ka imestus suur ja sellest kõigest, mis seal näidati, ei tahetud saada kuidagi õieti veel aru, eriti lihtsamate inimeste hulgas. Kõigile nähtule elati kaasa siis veel sellise kirega, nagu seda nüüd enam ei näe kunagi. Nuteti, naerdi, õhutati sümpaatseid ja sõimati, koguni loobiti kivide ning teiste kättepuutuvate asjadega antipaatseid tegelasi, nii nagu seda nüüd juhtub vast ainult „Grand-Marinas“ maadluste ajal. Asi oli seda saladuslikum, et kinomehed kunagi ei öelnud, kuidas see kõik sünnib, mis näha linal.

Et rahvas kõike nähtut puhta rahana võttis, tõendab lugu, mis juhtus selajal kusagil väikeses alevikus. Demonstreeris seal siis rändkino mingisugust vaatepilti, milles näha oli ka selleaegset tsaari Nikolai II. Keisri linale nähtavale ilmumisel tõusid kõik vaatajad püsti, hakates valju häälega laulma: „Jumal, keisrit kaitse sa“, nii nagu oleks tsaar tõesti inimeste ette ilmunud!

Olgugi ,et rändkinod alul näitasid ainult tühiseid vaatepilte, oli tung kinodesse suur. Veel suuremaks kasvas see siis, kui hakati demonstreerima esimesi draamasid ja naljapilte, mis praegusele kinopublikule ei pakuks enam midagi. Tolleaegse publiku suuremaks lemmikuks oli mõni aasta tagasi traagilise vabasurma läbi lahkunud Max Linder. Kõik tolleaegsed filmid evisid vaevalt veerand sellest pikkusest, mis praegustel vähematel filmidel.

Pole huvituseta nentida, et ka siis oli juba olemas „helifilme“. Oli näiteks vaja kose kohinat, valati ekraani taga vett ühest vaadist teise, nõudis sündmustik aga püssi laskmist, lasti lina taga lihtsat „tongipüssi“. Et pauk kostis siis, kui ekraanil laskja revolvri juba tasku oli pannud, juhtus muidugi selleaegse „heliseadeldise“ juures sageli.

Kiskjate loomade ilmumine linale, tekitas publikus peaaaegu sageli paanilist hirmu ja kinost põgenemist, kuna kardeti, et metsaline äkki võib karata ka publiku hulka!.. Parem polnud lugu läheneva rongigagi, mille rataste all surmasaamine ühelegi lõbu ei pakkunud!..

Sellisena kõlavad lood kino esimestest sammudest Eestis. See kõik võib-olla tundub küll ehk uskmatuna, aga et siin pole ainustki sõna valet, seda võivad tõendada kõik need, kes aastat kakskümmendviis tagasi käisid vaatamas meil näidatavaid esimesi „elavaid udupilte“.

Herodes.

Õiguse-kaalukojast.

Preilikene pikkade näppudega.

Nii mõnigi mees on pidanud selles veenduma, et lõbus, oleng, millel ei puudu preilid, võib sageli väga kalliks minna, sest preilikeste näpud, — need kipuvad sageli sinna, kuhu minna ei tohiks...

Leidub mehi, pealegi palju, kes aga teiste õnnetusest eeskuju ei võta, vaid ise otsivad kaaslasi sealt, kus neid otsida ei tohiks ja hiljem meelepahaga märkavad, et need lõbusad ning armuhelded neiukesed, on rahaahned.

Selline lugu on juhtunud ka Robertiga, kes pummeldama minnes valis kaaslasteks Veera Staravoitovi ja ühe prouakese. Kuna Robertil raha oli laialt, lõbutseti tubli tükk aega kõrtsis ja sõideti siis noormehe korterisse, kus kõik kolm ööbisid.

Robert ja Veera Staravoitov ööbisid ühes toas, proua aga otsis omale magamispaiga teisal. Hommikul, kui naised lahkusid, märkas Robert ülatudes, et temal on taskust varastatud kolmkümmend krooni. Noormees mõtles, et selle raha on võtnud Veera näpud ja andis asja kohtu kätte.

Veera ennast kohtus varguses süüdi ei tunnista. Istudes autos, näinud ta põrandal maas olevat kaks 10-kroonilist ja arvates, et mõni teine varem rahad sinna pillanud, võtnud tema need omale. Hiljem Roberti juures ennast lahti riietudes, näinud ta põrandal veel kaht kroonilist paberraha ja võtnud ka need omale.

Edasi on Veera selle raha eest ostnud omale kleidi, kübara ja sukad.

Kõiki asjaolusid silmaspidades leiab kohtunik Veera Staravoitovi süü varguses tõestatud olevat ja mõistab neiu kolmeks kuuks vangi. Ühtlasi saab Robert omale need asjad, mis Veera ostis.

Majaomanik petturina.

Et ei üksinda tööta päevavargad, vaid ka võrdlemisi jõukad inimesed petturitena võivad esineda, tõendab lugu millega hakkama saanud majaomanik Martin Kull.

Üürilise Pääbuse korterisse minnes, küsinud ta sellelt saada olevat 40 krooni. Et Pääbusel seda raha käepärast polnud, andis ta ainult 20 krooni. Pääbus kirjutas kviitungi, paludes M. Kulli sellele anda allkirja raha vastuvõtmise üle. M. Kull lahkus ja lubas seda teha hiljem, millega ka Pääbus rahule jäi, kuigi majaomaniku selline teguviis usaldusväärsena ei paistnud.

Nii oligi. Hiljem allkirja küsides, seletas Martin Kull, et ta mingisugust raha polla näinudki.

Pääbus kaevas Kulli säärase sulitembu pärast kohtusse. Ka seal ei võta mees süüd omaks, seletades, et ta Pääbuselt on saanud ainult kaks krooni viina toomiseks. 20 kroonist ei teadvat tema midagi.

Kuna aga tunnistajad, keda terve rida, räägivad teistsugust juttu, selgub siiski, et Pääbusel on õigus. Sellep. karistab ka kohtunik Martin Kulli kolmekuulise vangistusega.

Lahutuskojast.

Abielusidemed katkevad.

Kui süda täis tuliseid tundeid, näib igaühele õnn olevat täielik alles siis, kui too, kes äratanud armastuse, alati tema kõrval. Ei ole siis aega enam ootamiseks ega kaineks kaalumiseks, oma tunnete tõsiduse proovimiseks ja iseloomude sobivuses veendumiseks. Pulmad ja ühise kooselu algus pakub siis ainult veel huvi, armastuse katsumisele ei mõtle keegi, vaid peamiseks püüdeks on siis kõigil altari ette astumine. On neid kes kunagi seda sammu ei kahetse, aga ei puudu ka need, kes peagi veenduvad, et tunded, mis kunagi leidsid ruumi südames, polnud püsivad, eluseltsiline pole selline, nagu arvati varem ja oodatud õnn osutus üürikeseks.

Ei taheta siis kanda kauem koormat, mille kaasa toob selline abielu, vaid unustatakse kõik antud tõotused ja suunitakse sammud lahutuskotta. Kohus peab siis purustama need sidemed, mis näisid kord roosipärjana, kuid osutusid rasketeks, raudseteks ahelateks.

Et vaid lahutus võib veel aidata, — selle veeneni olid jõudnud ka need 18 paari, kes möödunud laupäevaks kutsutud lahutuskotta selgitama segi läinud abielusidemeid. Enamikule neist osutus sel korral too käik aga tühiseks teekonnaks, kuna lahutati ainult viis paari.

Üheks neist viiest osutusid Elly ja August Lanz, kellel ühist kooselu seljataga rohkem kui 15 aastat. Kaua läks hästi ja näis juba ,et Ellyt-Augusti ei lahuta enam ükski maine vägi. Aga see näis ainult nõnda. Helisesid veel matusekellad nendegi abielule, olgugi, et tubli tükk aega hiljem, kui see tavaliselt juhtub teistele. Kumb selles süüdi, seda paarike avalikult harutada ei taha, vaid ühisel kokkuleppel tahavad nemad nüüd üksteisele pöörata seljad. Ka kohtul pole selle vastu midagi, vaid kuulutab lõppenuks nende abielu.

Samal kombel siirduvad üksteisest eemale Haja ja Salomon Lurje'd, kelle lahutusasi kestnud juba pikemat aega. Nüüd aga tuleb ometi kord kauaoodatud lahutus.

Abieluseaduse 30. paragrahvi kui päästja poole on ka pööranud Vanda ja Mihkel Eiks'id. Kuue aasta eest altari ees seistes, olid mõlemad selles veendunud ,et nende õnn on igavene. Aastaid näis olevat kõik korras, siis aga tekkisid äkki tuuled, mille käes õnn ja kodurahu lõi kõikuma. Aeg läks edasi, ja selgus, et Eiksi rahva õnnest järele pole jäänud enam midagi. Selles oli paar teadlik isegi, esitades ühiselt lahutuspalve, mis, nagu sel puhul ikka, kohtu poolt kinnitust leiab.

Leplikult sirutavad üksteisele käed viimaseks hüvastijätuks Linda ja Johannes Zova, kes abielusadamasse jõudsid 24. detsembril 1927. aastal. Usuti, kuid ei leitud üksteise kõrval õnne, nagu seda juhtub pahatihti meie päevil. Ei jää siis ju kunagi üle midagi targemat peale lahutuse, mis igatahes ilusam, kui alaline üksteisega nägelemine.

Sootuks lühikese aja kestel said aru Anastasia ja Johannes Arikas, et nende abielu, eksitus. Vaevalt mesinädalad mööda, ruttasid parandama nemad tehtud viga. See sünnib ka kohe, nii et mõlemad, kui soovivad, jõuluks uuesti abielluda võivad.

Edith Johanson arvas alles hiljuti, et ta oma Eduardiga enam kuidagi koos elada ei saa, esitades kohtule lahutuspalve. Aga ega's see Eduard vist nii hull polnudki ,nagu arvas Edith esimeses ägeduses. Nüüd on nemad jälle vist leppinud ,sest lahutuskotta pole ilmunud kumbki.

Oma lahutuspalve võtavad tagasi Neonilla ja Timofei Enno'd, nähes, et nad väga hästi veel kooselu jätkata võivad.

Uute tunnistajate ülekuulamiseks ja vormilistel põhjustel lükatakse edasi järgmiste paaride lahutusasjad: Akulina ja Mihkel Riks, Pauline ja Johannes Habermann, Eugenie ja Voldemar Lepp, Karoline ja Johannes Jürgenson, Hilda ja oskar Ots, Anna ja Artur Kruuse, Amalie ja Eduard Rosenberg, Leena ja Karl Hendrikson, Antoinette ja Hermann Steding.

järgmistel õhtutel, mil teda näha võis koos sõprade ja lõbusate, aga kahtlaste preilikestega ühes ning teises lõbustuskohas tolle helde „onuna“, kes kõikjal tasus arve.

Selgus ühtlasi, et Oskari jutt raharaiskamisest osutus valeks, mille ta välja mõelnud ainult selleks, et ammutada vanematelt lõbutsemiseks vajalikku raha.

Abielupildike agulist.

Elab kusagil linnaserval aasta paarikümne vanune puha poisikeseohtu noormees E., kes teistest omasugustest erineb ainult sellega, et on juba naisemees. Tööd see noorsand ei tee, elades vanemate armust, kes ülal peavad ka naist, nii nagu seda praegu näha võib mitmelpool agulites.

Noorpaari läbisaamine on sama soe ja südamlik, nagu kassil ning koeral. Tülid ja skandaalid on alalised, neid tehakse toas ning sageli ka tänaval.

Päris suurejooneliseks kakeluseks, mis enam midagi soovida ei jätnud, kujunes aga asi möödunud nädalal. Oli juba hiline õhtu, kui kogu tänava äratasid naise appihüüded ja kisa.

Mis oli juhtunud? Tänavaporis lamab pikali noor, purupurjus abielumees, keda naine, pealt näha ka purupurjus, jalgadega peksab, karjudes ise appi, nii nagu oleks tema see, keda peksetakse. Mehe nägu on üleni verine, ent naist see ei heiduta, vaid hoobid sajavad ikkagi endise hooga edasi, seniks kui sõbrad naise eemale suruvad ja mehe ülesse aitavad.

Nüüd tormab aga mees naise kallale, tõukab ta pikali, hakates ka jalgadega hoope jagama. Naisegi nägu on verine, ta suudab ennast vaevu veel liigutada.

Mehele aitab sellest. Vaevu jalgel püsides tuigerdab ta eemale, jättes rahulikult läbipeksetud naise tänavale lamama, nii nagu poleks juhtunud midagi. Ent nainegi tõuseb, pühib näo puhtaks verest, haarab käe alt kinni ühel poisil, räägib midagi ja kaob siis sellega lähedalolevale heinamaale...

Mees aga? Sõpradega seltsis lõbusat laulu jorutades, võtab ta vähe aega tänava serval viina, peatab kolm juhuslikult mööduvat lõbunaist ja istub siis sõprade seltsis nendega autosse, mis lühikese sõidu järele peatub lähedal asuva kahtlase majakese ukse taga...

Kui Tallinn naerab ja nutab.

„Nii pumbatakse“ raha.

Elab Narva maanteel noormees Oskar V., kes teenistuses ühes riiklises asutuses. Nagu paljud pealinna noorhärrad, peab ka Oskar lugu lõbusast elust — laulust, naistest ja viinast, seda vast rohkem isegi, kui seda teha tohiks üks korralik noormees.

Vanematele, kes korralikud ja võrdlemisi jõukad inimesed, poja selline elu ei meeldinud. Oskarile enesele see muret aga ei valmistanud. Tuska tegi vaid see, et ametniku väikesest palgast ei piisanud kuidagi oma soovide rahuldamiseks, vaid nii mõnestki lõbusast olengust tuli loobuda lihtsalt rahapuudusel. Vist sellepärast käiski Oskar juba mitmendat päeva ringi tusase näoga, andmata ainustki vastust vanemate sellekohasele küsimustele mure põhjuse üle.

Ühel hommikul Oskar millegi pärast ametisse ei läinud, vaid jäi istuma oma tuppa, kuna vanemad teises toas askeldasid. Äkki aga tarretus vanemate soonis veri, kuuldes kõrvaltoast revolvripauku.

Tormates sinna, nägid isa-ema poega jõuetult istuvat toolil ja revolvrit meelekohal hoidvat. Ruttu tormasid nad poja juurde, kiskudes sellel revolvri käest.

Poeg laskis seda sündida, jutustades vanematele pisarsilmil, et tema enam edasi elada ei saa. Olla ta nimelt ära raisanud võrdlemisi suure summa ametiasutuse raha, mida ta nüüd enam kusagilt tagasi ei saa. Iga silmapilk olevat oodata revisjoni ja siis...

Et säästa poja au ja elu, sulas vanematega süda ning muidu nii ihne isa otsis kaukast vajaliku summa, et poeg saaks raisatud raha tagasi panna.

Poeg oli muidugi rõõmus, jõudmata küllatselt tänada vanemaid. Veel lillelisem oli aga Oskari tuju

Iga kangelane on mõnes suhtes ka lollpea.

*

Kes aega ei tea, on alati noor.

*

Mida rohkem sa üldiselt meeldid, seda pealiskaudsem on sinu meeldivus.

*

Luua ja kannatada.

Las' olla kurbust, et laulda saaks —
rõõmud on ju nii ühekülgsed,
põgusad, unedena kergejalgsed —
las' kestuda see tunnetest tühjaksjooks!

Igawesti ühte kuuluda, paigalejääda ei saa:
kõik muutuw on, mitmepalgne —
olen kurbusest raskejalgne — — —
kas kisendada, naerda — oh — hoo ! ?

Miks ei muutu mered kõik maaks?
Miks nii lihtis on iga alge?
Ah walus — walus wärw silmile on walge —
kui ainult kannatada ja luua saaks! . .

Karl Tarius.

Ka hammastega võib kuulda.

Kuna mitmed varasemad uurimused tõendanud, et kuulata võib mitte üksinda kõrvade, vaid ka luustiku abil, tuli tuntud Ameerika teadlane V. Hernsbeck mõni aeg tagasi omapärasele mõttele konstrueerida aparaati, mis võimaldaks kuulmist neile inimestele, kes kuulevad vähe või hoopis ei sugugi.

V. Hernsbecki poolt konstrueeritud aparaati võib ühendada telefoniga, raadioseadeldisega või fonograafiga, kus juures hääle vibratsioon antakse aparaadi poolt edasi hammastele, kust võnkumine kõrva kuuldenärvideni jõuab hammaste ja lõualuude kaudu.

Aparaat ise on lihtne, koosnedes ainult kahest eboniitplaadikesest, mis hammaste vahele asetakse. Omavahel on plaadikesed ühendatud hääle mõjul võnkuma hakkava teras membraaniga, kust võnkumine kandub hammastele ja sealt kuuldenärvideni.

Teadlane ise on nimetanud oma leiutatud aparaadi „osofooniks“, lootes ühtlasi, et ta leiutis peagi täieliku eluõiguse võidab. Seniks, kui see sündinud pole, jääb meil vaid üle äraootavale seisukohale asuda, kuna mõnigi kord varem jutud sedasorti leiutiste olemasolust osutunud ainult tühiseks kõmuks.

Hindmõistatus Nr. 21.

Alamal olevasse joonisesse on mahutatud neli eesti vanasõna. Esimene neist koosneb 7-est silbist ja algab silbiga „Hea“, teine koosneb 13-est silbist ja algab silbiga „Ni“, kolmas koosneb 8-st silbist ja algab silbiga „Pa“, neljas koosneb ka 8-st silbist ja algab silbiga „Va“. Kui vanasõnad õieti välja mõeldud, tulevad nad ruututudesse paigutada, nr. 1-est algades ja nr. 36-ga lõpetades.

	1	2	3	4	5	6	
1	ei	ha	ku	mi	dus	Si	6
7	Va	dab	Pa	mi	ga	ei	12
13	väe	hi	ri	Sü	ra	me	18
19	si	ri	Hea	tu	meest	vi	24
25	ku	ga	ni	ve	või	ga	30
31	võõ	põ	kui	Ni	gav	mees	36
	31	32	33	34	35	36	

Õieti lahendajaile loositakse 24. sept. 1 eksemplar „Abielulehte“ hinnata 3-eks kuuks ja 1 eks. G. Sapolsky romaani „Millest ei taheta mõeldagi“. Õieti lahendajate ja võitjate nimed avaldataks „Abielulehes“ Nr. 33.

Hindmõistatuse Nr. 20. lahendus.

„Abielulehes“ Nr. 29. ilmunud hindmõistatuse ülesanne tuleb järgmiselt lahendada:

	1	2	3	4	5	6	
1	Ra	ha	pa	neb	kõik	rat	6
7	tad	käi	ma.	Kä	si	pe	12
13	seb	kätt.	Õn	ne	tus	ei	18
19	hüü	a	tul	les.	Meest	sõ	24
25	nast	här	ga	sar	vest.	Öö	30
31	ees	surm	sel	ja	ta	ga.	36
	31	32	33	34	35	36	

Siis saame ruututudesse paigutatult viis vanasõna: 1) Raha paneb kõik rattad käima. 2) Käsi peseb kätt. 3) Õnnetus ei hüüa tulles. 4) Meest sõnast, härga sarvest. 5) Öö ees, surm selja taga.

Õigeid lahendusi saatsid: **Tallinnast:** Mihkel Tamm, Aino Vaher, L. Tibner, Hilda Arobaum, J. Viher, Salme Aido, Lydy Mäe ja A. Schults **Tartust:** A. Rätsepp ja Irene Sareal, **Pärnust:** L. Konsa, E. Kivi ja A. Kask; **Aegviidust:** H. Kokaselts, Alfred Kokaselts ja Gustav Kokaselts; **Sallast:** Helmy Koppel; **Haaslavalt:** Lilly Kukkes **Liivalt:** James Kull; **Haapsalust:** J. A. Feldmann; **Vana-Vändrast:** Aino Kees; **Saaremaa-Metskülast:** D. Nuudi; **Luha-Läänemaalt:** E. Laur ja **Hallistest:** Mary Veisson.

Õieti lahendajaist said loosimisel 10. skp.: 1) „Abielulehe“ 3-eks kuuks — H. Sümbach Tallinnast, Lembitu tn. 1—10; 2) igaüks ühe maksuta kuulutamise võimaluse „Abielulehes“ — Kokaselts Aegviidust, Helmy Koppel Sallast, ja Salme Aido Tallinnast.

Noormehed ja neiud!

Miks kurdate ja unistate üksi? — Kuulutage „Abielulehes“, ja Teie leiate omale sõbra ja eluseltsilise! . .

Reklaami kunst.

Ühes Pariisi nädallehes ilmus kosjakuulutuste rubriigis järgmine kuulutus:

„Noor, ilus naisterahvas, kel kaasvaraks 2 miljonit franki, soovib abielluda eeskujuliku meesterahvaga. Mehe ametil pole tähtsust. Saata päevapilt.“

Meelitav kuulutus ei jäänud muidugi tagajärgedeta. 2 miljoni kaasvara omanik sai sadasid kirju. Kõik peigmehed kiitsid oma häid omadusi, saatsid päevapildid ja palusid võimalikult ruttu vastata...

Ja vastuseid ei olnudki vaja kaua oodata. Nädal aega hiljem said kõik kosjakandidaadid järgmise sisuga vastused:

„Armuline härra! Olen väga kurvastatud. Kuid mina valisin enesele inimese, kes tõesti oskab elada, — ta saatis mulle oma päevapildi, mis valmistatud päevapiltniku X-i (järgneb selle nimi ja aadress) juures. Oma õnne üle võib ta olla tänulik ainult selle hea päevapiltniku hea pildi tõttu.

Kui soovite ka samasugust edu saavutada, tellige järgmine kord oma päevapildid nimelt sellelt päevapiltnikult. Pealegi on X-i tööhinnad väljaspool igasugust võistlust“...

Seismajäänud kirjad.

„Kui langevad lehed“ — 4, „Unistaja preili“ — 4, „Sõjaväelane, kellel igav“ — 3, „Noorus + noorus“ — 2, „Korralik“ — 1, „Tõsine vastus“ — 1- „Kindel kodu“ — 1, „Tõsine soov 1931“ “Elutormid“ — 1, „H. L.“ — 1, „Margo“ — 1, „Leskproua“ — 1, „Sügissõber“ — 1, „Scharlotte“ — 1, „Hingeline sõprus“ — 1, Hingeline sõber“ 1, „Õnnetu mees“ — 1, „Ootus“ — 2, „Uus tutvus“ — 1, „Huvitav mõttevahetus“ — 1, „Soovin abielluda“ — 1 kiri.

Vastutav toimetaja ja väljaandja
A. Jürisson.

Teadaanne.

Teatan ümbrusk. elanikkudele, et olen L. Läänsoni villatööstuse Viljandimaal, Hermanni asunduses, (V. Käsukonnas) Imavere vallas, 15. aug. s. a. rentinud. Võtan vastu ketramis- ja kraasimistöid. Olen kauemat aega (20 a.) Tartus, Hackenschmidti vabrikus sel alal töötand. Töö kiire ja korralik, hinnad mõõdukad.

Kõige austusega J. Mikk.

OSTKE! KASULIK RAAMAT!

MOODNE KORTER.

Suurepärane raamat! Toimetanud: **H. Kompus**, väljaandnud **S. Insarov.**

Raamatus esinevad: Peet Aren, Ins. A. Grauen, S. Insarov, R. Kangro-Pool, Hanno Kompus, Arh. A. Kotli, Dr. A. Liin, Arh. E. Lohk, Magda Luther, „R. P“, „L. S“ Dr. B. Ströhm, Pr. A. Varma j. n. e. Raamat sisaldab pilte, nende seletusi jne. majaplaanidest, korterisisseseadeist ja kõigist tarvisminevast. Esinevad umbes 30 parimat firmat ja vabrikut.

Et ehitada moodsat maja, remonteerida ja ehitada korterit, osta või tellida mööblit, seada sisse köögi- ja vannitube, lugege kõik äsja ilmunud raamatut „MOODNE KORTER“ Sealt leiate kõik mida vajate hind 2 krooni.—

PEALAOD: „Päevalehe“ kauplused, Jaani t. 6 ja Pikk t. 2, Tallinnas ja väljaandja **S. Insarov'i** juures, Viru t. 3—2, telef. (2)13-24, Tartus — „Postimehe“ raamatukaupluses.

Peale selle müüakse ka kõigis paremates raamatu-ärides üle kogu Eesti.

Kunst-foto ateljee

ALEX. TEPPOR

Tallinn, Viru t. 3. Tel. 13-24.

Grupiülesvõtted: ametnikele, õpilastele, kaitseväelastele, kaitseliitlastele jne. kuni 300 inimeseni.

Eriülesvõtted: artistidele, balleti, plastika, draama ja tsirkuse aladelt.

Üksikvõtted: visiit, kabinett, postkaart, buduaar maitsekas tehnikas.

Avatud k. 9—5, pühap. 10—4.

Keskealised neiud või lesed, kes igatsevad ausat abielu ja on huvitatud tööstusest ning võiksid vähe rahaliselt kaasa aidata

TUTVUNEGE

ausa, vanema, heasüdamlise poissmehega abielu mõttes. Kirjutage maalt või linnast! Seiklejad, flirtijad ärgu tülitagu. Kirjad slt. kuni 20. sept. „Elumerel“.

Kuulus astrolog-hiromant

Ruth!

Rüütli t. 32—11. Vastuv. kl. 10—5. O sustan saatuse käejoonte, planeetide, päevapildi ja käekirja järgi. Tunnid. Annan nõu ja abi.

Preili

soovib kohta puhvetisse või ettekandjaks söögimajja, kohvikusse või restoraani: Ennem sel alal edukalt tegutsenud. Kirjad slt. „Puhvetipreili.“

Kas leidub tööstijat sõpra

õnnetule naisele? Olen eraldatud kõigest ning üksik. Kirjad slt. „Sõber häda ajal“.

Tutvust

elu algamiseks soovib noormees varandusliselt kindlustatud neiuga. Kirjad slt. „Uue elu algus.“

Õnn naeratab

sellele, kes soovitab ehk võimaldab keskkooli haridusega preilile ja prouale mingi teenistuse. Kirj. slt. „Concordia“ all.

Igasuguseid kirjatöid

kirjutatakse masinal asjatundlikult ja kiiresti.

Valmistatakse tõlkeid.

Kirjatööde büroo, S. Karja 2—6.

Balti jaama raamatukaupluses

saadaval kõiksugused oma- ja välismaa ajalehed ning kuukirjad. Rikkalik väljavalik igasugustest raamatutest. — Uus „ABIELULEHT“ juba iga reede õhtul müügil.

Jalanõusid

moodsaid, hästi vastupidavaid soovitab

R. Baumees

Kopli tän. 18.

Hinnad odavad, kauba eest täielik vastutus.

Vilunud masinakirjutajat,

kes valdab 3 kohalikku keelt, vajatakse kohe kontori töödele.

Teat. sll. tal. „Osav masinakirjutaja“.

HILDUR!

Olin seekord mustas ülikonnas. Kui märkasite mind ja leiate, et sobime, palun kirjutage slt. „Rändur tolmuselt maanteelt“

Hiromant-grafoloog

Burge

Täiuslikum ennustus, käejoonte, planeetide ja päevapildi järgi. Klaasingi tän. Nr. 3a krt. 10. (hoovimajas.)

Tutvust

sügisõhtute veetmiseks soovib korralik vanapoiss huvitava preiliga. Kirjad slt. „Sügisene tutvus.“

Lihtne 33 aastane neiu soovib

tutvuda

sõbra leidmiseks korraliku, mitteflirtija härraga. Kirjad slt „Neiu 33 a.“

Keskealine vanapoiss, kellel ka veidike südames sooja, ihaldab omale

sõpra

korralikkude neidude seast. kirjad slt. „Pimedad õhtud.“

Olen vaene nelu, kuid ei taha enam vireleda vaesuse keerises.

KAS LEIDUKS

muinasjutu kuningapoeg, kes ulataks käe üle elumere voogavate lainete ja päästaks hukkuja? Kirjad slt. „Unistus rikkusest.“

GEORG!

Tänu raamatute eest! Millal näen sind isiklikult? „Loore.“

Preili soovib kohta puhvetisse, kas

ettekandjaks

või

kelnerinnaks.

Vilunud omas ametis. Soovitajale tänulik Kirjad slt. „Kelnerinna“.

Abielus olev muusikamees soovib keskealist, tüsedat

naissõpra

soovitav klaverimängija. Kirjad slt. „Viiul.“

Väljamaalt sissesõitnud kuulsaim

Hiromant

Maakri t. 18—2. Sissekäik raudväravast. Vastuvõtt kl. 9—7 Ütleb teie saatuse sündimisest surmani (ka päevapilt) täpselt. Leiate nõu ja abi käesolevais asjus.

HALLOO!

Kaks kenat preilit kindlas ametis, varandusliselt iseseisvad, soovivad kenade viisakate härradega tõsist tutvust, päevapilt soovitav. Kirjad slt. „Ly“ — „Luule“ all.

Üksik,

lesk naisterahvas keskmistes eluaastates, soovib tutvuda uue abiellumise mõttes mittesuitsetaja ja kaine meesterahvaga samades aastates. Kirjad slt. „Lesk, kellel igav.“

Must-Sooja

tutvuks lõbusa haritud härraga, et igav ei oleks! Kirjad slt. „Must-Sooja.“

Noor haritud preili

tutvuks

vastava, iseloomult inglasele sarnleva härraga. Kirjad slt. „Amica“.

Surematu lesk

soovib tutvuda samasuguse härraga. Kirjad slt. „Odeon“.

Sõjaväelane soovib

Sõpra

noorte Preilide hulgast. Kirj. slt. „Kasarmulane“.

Noor tõsine preili

TUTVUKS

meeleldi samasuguse viisaka härraga. Kirj. slt. „Aida“

Noor haritud preili

TUTVUKS

meeleldi musikaalse härraga. Kirjad slt. „Caritas.“

J. & A. Paalmann'i trükk. Tallinnas, V. Karja tän. 12. 1931 a.